

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Geel tegen Blank

Nr 2177

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GEEL TEGEN BLANK

Hoofdstuk I

EEN NOODLANDING

Het was omstreeks tien uur in de avond van een stormachtige dag in het begin van de lente, toen zich op ongeveer duizend voet boven de Japanse zee, een vliegtuig voortbewoog.

Het was een eendekker, welke naar het uiterlijk weinig scheen af te wijken maar het was bijna geheel van alluminium vervaardigd en het bewoog zich van de meeste bekende vliegtuigtypes, met een buitengewoon grote snelheid voort.

Binnen in de cockpit, die van het vliegtuig een soort luchtlimousine maakte, bevonden zich drie mannen,

De oudste, die achter de stuurknuppel zat, was een man van ongeveer veertig jaar, met een slanke, van spierkracht getuigende gestalte. Naast hem was een veel jongere man gezeten. De derde man was een ware reus, met vierkante schouder, een nek als een stier, vuisten als smidshamers en een ontzaglijk brede borst.

De man die de vliegmachine door het luchtruim stuurde, was John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

Hij was een week geleden met de door hem zelf uitgevonden vliegmachine, dicht bij Londen opgestegen, ten

einde een bezoek te gaan brengen aan een van de onbewoonde eilanden, waar hij een gedeelte van zijn in de loop der jaren bijeen gebrachte buit had verborgen. Hij had daar alles in voortreffelijke orde bevonden, maar op de terugreis was hij overvallen door een van die hevige wervelstormen, die in de Chinese en Japanse zeeën soms plotseling met de allergrootste hevigheid kunnen opsteken, dagen lang duren en even onverhoeds weer eindigen.

Slechts met de uiterste krachtingspanning was de stoutmoedige avonturier er in geslaagd, zijn toestel meester te blijven — maar het zou niet lang meer bestand zijn tegen de hevige windstoten, waardoor het reeds vele uren voort was gejaagd, zodat Raffles honderden mijlen uit zijn koers was geraakt. Reeds waren er een paar spandraden gebroken en daarom wilde Raffles tot iedere prijs landen, alvorens er een onherstelbaar ongeluk zou geschieden.

Maar waar? waar moest hij dit doen?

Hij bevond zich op minstens 200 mijlen van het eiland Okl, op bijna 300 mijlen van Korea.

Charles Brand, zijn trouwe vriend, begreep zeer goed het gevaar waarin de vliegmaschine verkeerde, want de «Dui-vel der Lucht», zou zeker niet langer dan een half uur weerstand kunnen bieden aan de ontzettende rukwinden, die het gehele toestel deden schudden.

Ook James Henderson, de reus die reeds aan vele avonturen had deelgenomen, zag de toestand duister in.

Na verloop van tien minuten leek het alsof de kracht van de storm als bij toverslag afnam; de wind had zich bijna geheel gelegd.

De drie luchtreizigers herademden, al begrepen zij dat het gevaar nog niet geweken was, want de vliegmaschine scheen moeilijk te besturen.

— Wij moeten binnen een kwartier ergens geland zijn, of ik vrees het ergste, zei Raffles. Ik gevoel dat het toestel mij uit de hand raakt; een der vleugels schijnt los te zitten en met de stabiliseringsvlakken is het ook niet in orde.

— Wat is het dichtbijzijnde stukje aarde, waar wij zouden kunnen landen, Edward, vroeg Charles Brand.

— Het eiland Matsu-Shima, antwoordde Raffles. Wanneer ik de vliegmaschine haar maximum snelheid van 800 kilometer in het uur durfde geven, zouden wij er binnen weinige minuten zijn, maar nu zal het nog wel een kwartier duren, want onze snelheid bedraagt nog geen 100 kilometer.

Opeens riep achter Raffles de zware stem van Henderson:

— Een licht, Mylord! Ik zie daar ginds een licht.

— Dan moet het Matsu-Shima zijn vrienden, riep Raffles uit. De hemel zij geloofd!

Raffles liet de «Duivel der Lucht» aanstonds dalen, tot hij zelf de lichten in het oog kreeg, die Henderson met zijn valkenblik had ontdekt.

Raffles daalde in grote kringen en met de grootste voorzichtigheid, want het zoeven genoemde eiland is bergachtig en hij moest er dus voor waken, niet onverhoeds met een dier hoge bergen in aanmerking te komen.

Raffles was nu ook genoodzaakt, het krachtige zoeklicht te doen werken, hetwelk zich onder aan de vliegmaschine bevond, teneinde bij het schijnsel daarvan naar een geschikt landingsterrein te zoeken.

Gelukkig werkte dit toestel nog uitstekend en een paar seconden later schoot een schelle stralenbundel omhoog, die het land met een straal van een paar kilometers helder verlichtte.

De vliegmaschine bevond zich toen op een hoogte van ternauwernood 200 m.

Daar zij zich op dat ogenblik boven een soort bergweide bevond, maakte Raffles van die omstandigheid gebruik om te landen.

Maar juist toen hij het hoogtestuur in werking stelde, slaakte Henderson een kreet en tastte naar zijn oor.

— Wat is er, James? vroeg Brand.

— Dat is er, mijnheer Brand, antwoordde de reus en hij hield Brand zijn hand onder de neus.

— Hoe komt jouw hand zo bebloed James? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat ik er mee mijn oor heb aangeraakt, mijnheer Brand. Het was alsof ik er eensklaps een hevige zweepslag op kreeg.

— Dat is al heel merkwaardig, riep Brand uit. Laat eens zien.

Hij trok het grote hoofd van Henderson naar zich toe en slaakte een kreet van verbazing, want in de oorklep van de lederen helm, ontdekte hij een soort kanaal, dat er met een scherpe boor ingemaakt scheen te zijn.

— Dat is kras, mompelde hij. Je bent niet door een zweep, maar door een kogel geraakt, James. Hier heb je het kogelgat en het projectiel is door het aluminium dak naar buiten gegaan.

— Dat is toch meer dan erg, riep Henderson zeer verontwaardigd uit. Wordt er hier op ons geschoten? Zijn de bewoners van het eiland van lotje getikt? Het is toch geen oorlog meer?

— Dat is het zeker niet en ik heb ook nooit geweten, dat er op Matsu-Shima op vliegtuigen gepaft werd. Nu, wij zullen aanstonds aan Mylord meedelen.

Raffles had intussen het zoeklicht alweer gedoofd en enige ogenblikken later streek de vliegmachine neer op een uitgestrekte weide, aan welks einde zich een dicht bos tegen de nachtelijke hemel aftekende, waaraan sedert enige ogenblikken de maan met onvergelyke glans schitterde.

De machine rolde haar vaart uit en stond stil.

De luchtreizigers waren veilig geland.

Zij stapten aanstonds uit en nu viel ook het oog van Raffles op Henderson, die bezig was met zijn zakdoek het bloed te stelpen, dat uit het lapje van zijn oor vloeide.

— Een oorbloeding, James? vroeg hij. Laat eens zien, dat is niet om te spotten.

— Het is geen inwendige bloeding, Edward, zijn oor is door een kogel getroffen, zei Charles Brand.

— Wat is dat nu? vroeg Raffles verbaasd. Wie zou er op hem hebben kunnen schieten? Er ligt een garrizoen op

het eiland, maar ik heb nooit gehoord, dat zelfs Japanse troepen buiten oorlogstijd schieten op het eerste het beste vliegtuig dat nadert.

— Zij hebben ons misschien voor Chinesen aangezien, Mylord, opperde Henderson.

— Dat is niet erg waarschijnlijk, James, hernam Raffles. Chinese vliegers hebben hun handen vol aan Korea en met het patrouilleren van de kuststrook bij Formosa. 't Is vreemd, dat is alles wat ik er van zeggen kan. Maar laat mijnheer Brand je oor verbinden; intussen zal ik de machine even nazien.

Brand had reeds het medicijnkistje geopend, legde wat bloedstelpende watten op de kleine wonde en bevestigde die met een strookje hansaplast.

Raffles had intussen vluchtig de machine onderzocht en bevond, dat er geen andere averij aan was dan de gesprongen spandraden, die zeer gemakkelijk hersteld zouden kunnen worden, het onderstel dat een weinig ontzet was en een vleugel, die niet al te vast meer op zijn plaats zat.

Een arbeid van twee uren zou voldoende zijn om dit alles te herstellen.

Maar de reizigers ware zo vermoeid, dat zij besloten, met dit werkje te wachten tot de dag aanbrak.

Raffles durfde echter het toestel niet alleen laten, om in de stad, die op hoogstens een uur afstands moest liggen, een onderdak te zoeken en daarom besloten Raffles en Brand de vliegmachine tot dicht bij de zoom van het woud te rollen en onder de bomen een nachtverblijf op te slaan.

Niets zou gemakkelijker zijn, want de vliegmachine voerde een zesmans tent mede.

De volgende dag zou Raffles zich dadelijk bij de autoriteiten melden, tenminste wanneer hij hiertoe gedwongen zou zijn, doordat men zijn toestel ontdekte. Was dat niet het geval, dan zou hij zich geen ogenblik bedenken, maar dadelijk weer opstijgen, nadat de «Duiwel der lucht» hersteld was.

De tent werd spoedig uitgeladen en opgezet aan de zoom van het woud.

De drie mannen aten een paar droge scheepsbeschuiten, ontdeden zich van hun zware pelsen en hun laarzen, strekten zich op de zachte mosbodem uit, na zich in hun slaapzakken te hebben gestoken en sliepen dadelijk in.

De zon stond de volgende dag reeds hoog aan de hemel, toen zij ontwaakten.

Raffles rekte zich een flink uit, sloeg het voorgedeelte van de tent open, keek naar buiten en zei :

— Het zal een prachtige dag worden en wij zullen maar gauw aan het werk gaan, dan kunnen wij misschien weer de plaat poetsen, alvorens de Japanse beambten het ons lastig kunnen maken. Ik ben blij dat zij vannacht onze verblijfplaats niet ontdekt hebben. En nu ga ik naar een beekje zoeken, waarin wij ons behoorlijk kunnen wassen.

Toen hij omstreeks een half uur later terugkeerde vertoonde zijn gelaat een uitdrukking van ongerustheid.

— Wel, hoe staat het met dat rivier-

tje? vroeg Brand vrolijk.

— Er is een helder beekje op dertig passen hier vandaan, midden in het bosje, dat wij voor een woud hebben aangezien, maar dat je in vijf minuten van het ene einde tot het andere kunt doorlopen. Het ligt aan de uiterste rand van de hoogvlakte.

— En van die rand heb je de hoofdstad zeker kunnen zien liggen?

— Neen, Charles, zij is nergens. En dat is heel eenvoudig, want dit is het eiland Matsu-Shima niet. Ik ken wel de naam niet, maar in ieder geval is het zeer schaars of misschien wel in het geheel niet bewoond.

Henderson, die langzaam was naderbij gekomen zei :

— Zou ik u een vraag mogen stellen, Mylord?

— Ga je gang, James!

— Gij zeidet dat dit eiland zo goed als onbewoond is. Zoudt u mij dan eens willen zeggen, Mylord, wie er gister nacht op dit onbewoonde eiland op mij geschoten heeft?

Hoofdstuk II

EEN VREEMDE ONTDEKKING

Er heerste enige ogenblikken stilzwijgen, nadat Henderson deze vraag gesteld had.

Raffles keek met gefronste wenkbrauwen om zich heen en antwoordde eindelijk :

— Ik kan je natuurlijk niet zeggen wie dat gedaan heeft, James, maar in ieder geval moet het natuurlijk een levend wezen van het menselijk geslacht zijn geweest. Wij zijn hier niet op de maan, maar op een eiland, in de Japanse zee, al wordt het dan slechts door enige arme vissers bewoond.

— Dat bevalt mij in het geheel niet, zei Brand hoofdschuddend. Ik weet niet wat het is, maar als ik iets met Japaners uitstaande krijg, dan voel ik mij altijd een geheimzinnige vrees in mij opkomen, waarvan ik de eigenlijke oorsprong niet kan nagaan.

— Ik zou niet kunnen inzien wat wij eigenlijk te vrezen hebben, Charles, hernam Raffles ne enige ogenblikken. Wij zijn Engelsen. De oorlog met Japan is afgelopen. Wij hebben hier een noodlanding moeten maken, wij kunnen dat bewijzen door de gebroken span-

draden te tonen. Men zal ons moeten laten vertrekken, zoals wij gekomen zijn. Spionnen zijn wij niet, wij hebben zelfs geen foto-toestel bij ons.

— Denk je dat het mogelijk is, dat er op dit eiland manoeuvres worden gehouden? vroeg Brand, na even te hebben nagedacht.

— Manoeuvres? Dat lijkt mij hoogst onwaarschijnlijk, daarvoor is het eiland een paar malen te klein.

— Maar je hebt geen spoor van een kamp of iets dergelijks gezien?

— Niets van dien aard!

— Maar er is toch op de vliegmaschine geschoten!

— De schutter kan zich wel op een kilometer afstand hebben bevonden, zei Raffles schouderophalend.

— Maar als die schutter ons vijandig gezind is, zonder te weten wie wij zijn, waarom heeft hij dan niet aanstonds na onze landing een nader onderzoek ingesteld?

— Daarop kan het antwoord zeer kort zijn, Charles, ik had het zoeklicht spoedig weer gedoofd en men kan mij dus niet hebben zien landen. Waarschijnlijk heeft men het er voor gehouden, dat wij zouden doorvliegen naar Matsu-Shima, dat zich op nauwelijks tien zeemijlen ten Westen van dit eiland moet bevinden.

— Maar dat alles stelt mij niet gerust, Edward. Ik gaf een lief ding, als wij goed en wel weer weg waren. Zullen wij dadelijk aan het werk gaan?

— Onmiddellijk, Charles, ik kan je echter onmogelijk beloven, dat wij dan dadelijk zullen vertrekken, want mijn nieuwsgierigheid is ten zeerste gaande gemaakt naar de man, die het oor van onze James zo beschadigd heeft. Laten wij echter ontbijten en dan aanstonds aan het werk gaan.

Raffles had deze woorden nauwelijks uitgesproken of een geweldige losbarsting, welke iedere beschrijving tart, scheen het gehele eiland op zijn grondvesten te doen trillen.

Het was als een donderslag, maar duizendmaal krachtiger en boven de heu-

velkam in het oosten steeg een veelkleurige rookkolom in de vorm van een paddestoel van ontzaglijke omvang ten hemel.

Het donderend geluid van de losbarsting scheen zich over het gehele eiland voort te planten en stierf ten slotte na veelvuldige echo's weg.

Charles Brand was bleek geworden en staarde Raffles met grote, verschrikte ogen aan.

Hij had natuurlijk, als trouw dagblad-lezer, kennis genomen van de verschillende proeven, die in de loop der jaren met de atoombom waren genomen en hij had ook de foto's gezien van de gaswolk, welke na het ontploffen van zo'n bom opsteeg. Hij was er in zijn hart van overtuigd, dat er op het eiland, waarop zij zich thans bevonden, dergelijke proeven werden genomen en hij behoefde Raffles maar even aan te kijken, om er zeker van te zijn, dat deze er net zo over dacht.

— Nou, nou, zei Brand met zachte stem, dat bevalt me niets, Edward; ik geloof dat ze met gevaarlijke spulletjes aan het spelen zijn. Behalve Amerika en de Sovjet-Unie schijnt Japan ook al over atoombommen te beschikken. Dat ziet er niet mooi uit. Hoe denk jij er over?

— Ik kan je onmogelijk zeggen waardoor die losbarsting veroorzaakt is, Charles, maar dit voorval versterkt mij slechts in mijn vast besluit, om te ontdekken, welke vreemde geheimen dit eiland verbergt. Maar nu eerst aan het werk; wij moeten ons in ieder geval gereed kunnen houden, op het eerste teken van gevaar op te stijgen.

Haastig werd een ontbijt gebruikt, bestaande uit beschuit, jam, gecondenseerde melk, wat vruchten en koud vlees, waarna de mannen dadelijk begonnen met het herstellen van de vliegmaschine.

Na twee uur te hebben gearbeid kon Henderson, met een gerust geweten verzekeren, dat de «Duivel der Lucht» weer volkomen bruikbaar was.

Toen zei Brand op zachte toon tegen Raffles:

— Je weet dat ik niet tot de lafaards behoor, Edward, maar ik zou je toch willen verzoeken, zo spoedig mogelijk dit eiland de rug toe te keren.

— Alvorens zij mij ongerust maken Charles, prikkelen ze mijn nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles kalm. Ik blijf dan ook bij mijn plan om de Oostzijde van het eiland nu aanstonds te gaan onderzoeken. Het spreekt vanzelf, dat ik je niet zal dwingen mij daarbij te vergezellen.

Brand wierp Raffles een verwijtend blik toe en riep uit:

— Je gelooft toch zeker niet, dat ik je alleen zou laten gaan? Je stelt je hier waarschijnlijk aan een groot gevaar bloot?

— Dat weet ik bijna zeker, Charles, antwoordde Raffles op ernstige toon. Wij bevinden ons hier, naar alle waarschijnlijkheid, op een Japans eiland en ik vergeet evenmin dat de oorlog in Korea nog niet is afgelopen. Ik wil volstrekt geen kwaad van de Japanners en de Chinezen zeggen, maar hun mateloze eerzucht en grenzeloze overtuigdheid van hun eigen superioriteit die somwijlen aan het belachelijke grens, leveren een groot gevaar op voor het blanke ras. En daarom ben ik altijd bezielde geweest met enig, niet onrechtvaardig wantrouwen jegens onze gele broeders.

— Je blijft dus bij je voornemen, de oorzaak van die ontploffing nader te onderzoeken?

— Stellig! Natuurlijk moet er iemand bij de vliegmaschine achterblijven en dat zal Henderson zijn, want daartoe is hij het best geschikt onder de gegeven omstandigheden.

Raffles wendde zich tot de reus en vervolgde:

— Ik geloof toch wel, James, dat ik je die taak kan toevertrouwen?

— Wie een vinger naar de machine durft uitsteken, Mylord, die sla ik de hersens in, antwoordde Henderson.

— Ik denk niet dat daar vrees voor zal bestaan, Ihernam Raffles glimlachend. Wanneer hier bewoners op het eiland zijn, tijdelijke bewoners wel te verstaan, dan houden zij zich op aan

de oostzijde, aan de kant waar die ontploffing weerklonk. In ieder geval zal je een oogje in het zeil moeten houden; men kan nooit weten.

— Veronderstel, Mylord, dat er tegen de verwachting in toch enige van die gele heerschappen komen opdagen. Wat dan?

Raffles dacht even na, alvorens hij antwoordde:

— Dan mag je in geen geval, tenzij je wordt overvallen, het tot een gevecht laten komen.

Er werden nog een paar details geregeld en daarop maakten Raffles en Brand zich gereed om een onderneming te beginnen, waarvan zij zelve zeer goed het grote gevaar inzagen, al zou geen van beiden met juistheid hebben kunnen zeggen, waarin dat gevaar eigenlijk bestond.

Henderson ging de post innemen bij de geheel herstelde vliegmaschine, die zonodig elk ogenblik zou kunnen opstijgen.

Het toestel was een eindje de vlakte ingereden, opdat Henderson niet verraderlijk zou kunnen worden overvallen van uit het bosje, hetwelk zich op het uiteinde van het bergplateau verhief.

Raffles en Brand hadden zich van hun revolvers voorzien, maar hun buksen, die hun slechts tot last zouden zijn, lieten zij achter in de kajuit van de vliegmaschine.

Wel echter wikkeld Brand een dun, maar sterk koord om zijn middel, aan het einde voorzien van een haak, dat hen wellicht van pas zou kunnen komen bij het afdalen van een steile rots.

Beiden drukten de hand van Henderson, die een weinig bleker was dan gewoonlijk, aangegrepen door een zonderlinge ongerustheid en daarop drongen zij moedig het bosje binnen, baanden er zich niet zonder enige moeite een weg door en stonden nu op een punt, vanwaar zij een groot gedeelte van het eiland konden overzien.

En nu kon ook Charles Brand er zich van overtuigen, dat dit eiland onmogelijk Matsu-Shima kon zijn, want daartoe was zijn vorm veel te uitgerekt.

De oostkust van het eiland van het standpunt der beide waarnemers af, werd aan het oog onttrokken door een hoge heuvelreeks, die een zeer grillige, onregelmatige vorm had.

Er moest daar ergens een baai zijn, want men kon twee landtongen onderscheiden, die ver in zee vooruit sprongen.

Ook op dit eiland kwamen zeer vele kersebomen voor en hun bloei maakte een verrukkelijk schone tuin van dit schaars bewoonde eiland, hetwelk hoogstens voedsel kon verschaffen aan enige vissersgezinnen.

Waar die lieden thans waren, kon slechts worden gegist; waarschijnlijk bevonden zich hun hutten aan gene zijde van de heuvelkring in het oosten, waarvan de hellingen met dwergeiken en spichtige dennen begroeid waren, afgewisseld met manshoog struikgewas.

Overigens, geen teken van leven.

Nergens een rookkolom, nergens een woning, nergens zelfs iets wat op een gebaande weg leek.

Een paar langbenige, teder rose gekleurde flamingo's vlogen met langzame vleugelslag van een kleine poel op, die op een meter of veertig onder de beide reizigers gelegen was en zij schenen de eenzaamheid nog des te indrukwekkender te maken aan de stilte, die even op zulk een verbazingwekkende wijze verbroken was. Van de gaswolk, die een poos boven het eiland in de lucht had gehangen, was niets meer te zien.

Nadat Raffles en Brand enige tijd van het schone schouwspel hadden genoten, kreeg hun nieuwsgierigheid de overhand. Zij begonnen de hoogvlakte af te dalen en dat viel hun niet gemakkelijk, want de helling was tamelijk steil en met losse stenen overdekt, die onder de voet wegrolde.

Zij bereikten echter ten slotte de vallei en even later de kleine poel, gevuld met kristalhelder water en die gevoed bleek te worden door een smal stroompje, dat zacht voortkabbelde over een

beding van kleine keistenen.

Het water was zo helder, dat men op enige voeten diepte zeer duidelijk de zonderling gevormde vissen, glinsterend als rood goud, kon zien voorbijschieten.

Het water bleek uitstekend drinkbaar te zijn, zoals Brand kon constateren, toen hij er wat van in zijn holle hand schepte en het aan zijn lippen bracht.

Het was volkomen zoet en de poel stond dus blijkbaar niet in verbinding met de zee.

Waarschijnlijk nam het bergstroompje zijn oorsprong op een van die hoge heuvelen, bijna 150 meter hoog, die zich thans aan de linkerkant van de beide ontdekkingsreizigers bevonden. De vallei was begroeid met vrij hoog gras en het voortgaan was hier tamelijk gemakkelijk, wegens de gelijke bodem.

Na ongeveer een half uur gaans, nu en dan stil houdend om de omtrek te verkennen, bereikten Raffles en Brand de voet van de heuvels, die de oostzijde van het eiland afsloten.

De twee mannen begonnen de flauwe helling van een der heuvels te beklimmen, overtuigd dat zij spoedig de sleutel van het raadsel in handen zouden hebben. Maar het ging hier zoals het bij een wandeling in de duinen vaak gaat; een eenvoudig gezichtsbedrog doet ons menen, dat wij slechts nog een enkel duin behoeven over te klauteren om het strand te bereiken, en wanneer wij op de top van het duin staan, dan blijkt weer een nieuwe reeks zandbergen voor ons op te doemen.

Toen Raffles en Brand met de uiterste behoedzaamheid en na zich plat voorover te hebben geworpen de laatste meters van de heuvelhelling kruipend hadden afgelegd, bemerkten zij, dat zij zich slechts aan de rand van een kleine dalkom bevonden, die aan alle zijden door heuvels was omringd.

Slechts aan de kant van de zee scheen een soort pas, een insnijding, een zogenaamd zadel in de heuvelrij te zijn.

Maar dat was het niet, waarop allereerst de aandacht van de twee mannen gevestigd was. Dat was een verzameling bamboehutten, veertien in getal, die op

geveer in het midden van de dalkom bijeen stonden en daar een klein gehucht vormden.

Een smalle weg leidde er dwars doorheen en voerde naar de zoeven genoemde inzinking en vandaar waarschijnlijk naar zee.

Maar vruchteloos speurden de beide vrienden naar enig teken van leven. Het gehucht leek uitgestorven te zijn. Hier en daar hingen netten te drogen, uitgespannen tussen twee bamboepalen, en een kleine, volkomen kale hond van lichtgrijze kleur liep snuffelend tussen de hutten naar voedsel te zoeken.

Brand keek Raffles zwijgend aan, terwijl hij het hoofd een weinig ophief, om door het struikgewas naar beneden te kunnen gluren, als om hem een verklaring te vragen.

— Dit is ongetwijfeld het enige gehucht van het eilandje en het is even zeker, dat die kleine, vermagerde hond er op dit oogenblik de enige bewoner van is, begon Raffles na enige oogenblikken.

— Zouden de bewoners misschien op de visvangst zijn?

— Het is mogelijk! Maar is het dan hun gewoonte, vrouw en kind mee aan boord te nemen?

Raffles had zijn kijker uit het foudraal genomen bracht die voor het oog en zocht de omtrek af. Toen hield hij het instrument onbeweeglijk en scheen naar iets in de verte te turen.

— Zie je iets? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, Charles. Van de kant van de kleine pas naderen twee mensen.

— Kun je niet onderscheiden wat het voor mensen zijn?

— Nog niet, wacht nog even!

Er verliepen vijf minuten en toen bracht Raffles opnieuw de kijker voor het oog. Toen hij na enige oogenblikken het instrument liet zakken zei hij:

— Het zijn twee Japanners, naar hun kleine gestalte te oordelen, maar het kunnen ook Chinezen zijn.

— Vissers, vroeg Brand.

— Neen, dat geloof ik niet, al zijn zij zeer eenvoudig gekleed.

— Maar als het geen vissers zijn, wat zijn het dan?

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, Charles, alleen heb ik zoeven gezien dat de beide mannen bij de enkels van hun blote benen door een ketting aan elkander zijn geketend.

Hoofdstuk III

HET VERDELINGSMIDDEL

Charles Brand had bijna een uitroep van verbazing geslaakt, zozeer verraste hem deze mededeling.

— Geef mij de kijker eens, zei hij.

Hij bracht het instrument voor het oog, tuurde er aandachtig door en schudde het hoofd.

Raffles had goed gezien: op ongeveer tien minuten gaans naderden langzaam en met volkomen gelijke tred twee mannen, gekleed in een zeer korte, wijde broek van linnen, een soort buis van dezelfde stof, zonder kraag en waarvan de wijde mouwen boven de ellebogen ophielden, sandalen van stro aan de voeten en het hoofd gedekt door een eigenaardig gevormde hoed, als een puntige paddestoel en die met een koordje onder de kin was bevestigd.

De linkerkenel van de ene man was door een ketting van omstreeks een meter lengte verbonden aan de rechterkenel van de ander.

De een had een houweel bij zich, de ander een korte spade, zoals sappeurs ze in de legers van sommige naties bij hun uitrusting hebben.

Zij liepen zo snel zij konden en het duurde niet lang of het gerinkel van de ketting was duidelijk hoorbaar.

Nu en dan keken zij om en Raffles twijfelde er geen ogenblik aan, of die twee mannen werden achtervolgd.

— Het lijken wel ontsnapte krijgsgevangenen, Chinese communisten, die uit Korea gevlucht zijn, zei Brand op fluisterende toon.

— Ik twijfel er ook geen ogenblik aan of zij zijn dat inderdaad, Charles, zei Raffles. Je weet, dat er een paar maanden geleden een groot aantal krijgsge-

vangenen uit Zuid-Koreaanse kampen ontvlucht zijn. Het was destijds een verwarde toestand, want, ofschoon een groot aantal vluchtelingen achterhaald en teruggebracht is, zijn er velen nog steeds in vrijheid en niemand weet waar zij zijn gebleven. Het is best mogelijk dat dit er twee van zijn. Het feit, dat zij aan elkaar geketend zijn, wijst er op, dat zij waarschijnlijk weer gevat zijn. Maar door wie?... Dat weten wij niet, maar wij zullen het wel gauw te weten komen, denk ik, want die mannen zijn er zeker van dat zij achtervolgd worden, dus die achtervolgers moeten zich hier op dit eiland bevinden.

Terwijl Raffles sprak, had Brand de twee mannen aandachtig met de ogen gevolgd en eensklaps riep hij uit:

— Maar wat doen de twee geketenden nu?

De twee Chinezen hadden het gehucht bereikt en zonder aarzelen traden zij de eerste de beste hut binnen.

Zij kwamen er echter spoedig weer uit en traden een tweede hut binnen.

Toen zij deze weer verlieten had een hunner een stuk brood in de hand, hetwelk hij niet zonder moeite in tweeën brak en er een deel van aan zijn makker gaf.

Het brood was zeker heel oud en hard, maar de twee mannen waren klaarblijkelijk uitgehongerd en verslonden het met grote spoed.

Nauwelijks hadden de Chinezen het brood opgegeten, of een hunner ging op de grond zitten en de andere, de man met het houweel, begon met woeste slagen de schakels van de ketting aan te tasten.

Het duurde lang, eer hij er in slaagde, een der schakels te doen springen, maar toen waren de twee aaneengeketenden ook vrij, al sleepte ieder hunner een halve meter ketting mee.

Zij gingen nu nog verscheidene hutten binnen, misschien om naar een vijl te zoeken, maar konden blijkbaar niets van die aard ontdekken.

Wel had een hunner ten slotte een kleine zak in de hand, waarschijnlijk met rijst gevuld en de andere had een mes met een breed lemmet gevonden, waarvan hij de snede op zijn nagel beproefde.

Maar bij alles wat zij deden schenen de mannen bezielde te zijn door de gedachte, zo spoedig mogelijk deze plek weer te verlaten, bevreemd als zij moesten zijn voor hun achtervolgers, die zeker spoedig zouden komen opdagen.

En toen zij verzadigd hadden, kozen zij snel het hazenpad en verdwenen in het struikgewas.

Nog lang echter was het gerucht hoorbaar, dat de achter hen aanslepende kettingen veroorzaakten.

— Er valt niet aan te twifelen, Edward, of wij hebben te doen met ontvluchte krijgsgevangenen, begon Brand, toen het weer stil was geworden. Ik kan mij alleen niet voorstellen, hoe die vluchtelingen van dit eiland willen trachten te ontkomen. Zij hebben daartoe toch een vaartuig nodig.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Ik geloof niet dat het gewone krijgsgevangenen zijn, Charles. Er gebeuren dingen op dit eiland, die mij verontrusten. Die losbarsting, dit verlaten vissersgehucht, die aan elkander geketende mannen, dat alles maakt mijn nieuwsgierigheid in de hoogste mate gaande. En ik zal niet rusten vóór ik dat raadsel doorgrond heb. Kom, laten wij weer op weg gaan.

— En als wij de bewakers van die mannen tegen het lijf lopen?

— Wij zullen het gebaande pad mijnden en om de kleine dalkom heengaan. Het is een omweg, maar wij lopen dan het minste gevaar te worden gearden.

Maar juist toen de beide mannen hun schuilplaats wilden verlaten, vertoonden zich aan het einde van het smalle pad, dat naar de kust leidde, opnieuw enige mannen.

Er waren er vijf en door zijn kijker kon Raffles zien, dat zij een uniform droegen. Zich tot Brand wendend zij hij:

— Twee van die mannen dragen de uniform van kapitein ter zee. Een hunner is in civiel, met een witte helmhoed op en de beide overigen dragen de uniform van het Zuid-Koreaans leger. Zij komen naar hier toe!

De vijf mannen naderden intussen en men kon hen thans goed waarnemen. Zij waren nog jong op de man met de witte helmhoed na, die zeker de zestig reeds gepasseerd moest zijn.

Vier hunner droegen geweren en de man in civiel hield een revolver in de hand. Zij doorzochten snel de hutten van het verlaten vissersgehucht en toen scheen een hunner in de weke aarde het spoor te hebben gevonden van de sandalen der vluchtelingen en van de ketting. Want hij sprak even met de overigen, wees naar de grond en daarop drongen alle vijf de mannen het kreupelhout binnen.

— Zij gaan toch niet in de richting van onze vliegmaschine? zei Brand op ongeruste toon.

— Neen, daartoe houden zij te veel rechts aan. Ik vermoed, dat zij de vluchtelingen zullen zoeken aan dat gedeelte van de kust dat naar Matsu-Shima is toegewend, in de veronderstelling dat de beide ontsnapten daar zullen trachten met behulp van een vlot van bamboe, naar dat eiland over te steken. En laten wij nu maar onze weg vervolgen. Het begint belangwekkend te worden.

— Dat mag je wel zeggen. Ik zou wel willen weten wat die Koreanen op dit kleine visserseilandje komen uitvoeren. Zij zullen er toch geen militaire basis van willen maken?

— Dat zou alleen zin hebben, als Korea een vloot van enige betekenis had, mijn waarde. Maar waar de oorlogsmarine van dit land uitsluitend uit een paar verouderde bodexo's bestaat, zo be-

hoeft, bij voorbeeld Japan geen ogenblik te vrezen voor een aanval ter zee van de zijde der Koreanen. En tegenover ieder ander land heeft een vlootbasis in het midden van de Japanse zee volstrekt geen reden van bestaan, of het zou China moeten zijn. Het zou hetzelfde zijn alsof de Amerikanen zulk een steunpunt zouden willen aanleggen in het midden van het Ontario meer.

Raffles en Brand hadden zich opgericht en sloegen de weg rechts af, ten einde de dalkom om te trekken.

Het was een vrij grote omweg en pas een half later bevonden de beide mannen zich aan de tegenovergestelde zijde van de kleine vallei, ongeveer halverwege de helling van een steile heuvel. Zij namen thans de grootste omzichtigheid in acht en gingen slechts voetje voor voetje verder, telkens om zich heen ziende.

Na tien minuten hadden zij de top van de heuvel bereikt, die met mimosastruiken en dwerkeiken begroeid was en slopen behoedzaam voort. De top was nauwelijks vijf minuten gaans breed en toen zij de andere rand hadden bereikt, zagen zij van een hoogte van ruim 50 meter neer op het strand en op de golven, die het bespoelden...

Zij bevonden zich ongeveer recht boven een van de twee landtongen, die zij enige uren te voren reeds in de verte hadden ontdekt.

Die landtongen, ongeveer tweehonderd meter van elkander verwijderd, waren bijna een halve kilometer lang, gedeeltelijk begroeid en omsloten een prachtige baai, een soort natuurlijke haven, door de twee landtongen beschermd tegen de woede van de golven.

In het midden van de baai lag een oorlogsschip voor anker. En van een hoge laadboom woei niet de Koreaanse, maar de Japanse vlag.

Het was een modern slagschip en een van de grootste, welke Brand ooit gezien had, groter dan de schepen van de Dreadnought Classe.

Het voerde niet minder dan negen achttienduimstukken, drie aan drie opgesteld in drie geweldig grote draaito-

rens en voorts meer dan 80 stukken van kleiner kaliber. Zelfs de twee grote stalen masten droegen snelvuurgeschut, ter hoogte van de ra's.

Er was weinig beweging aan boord waar te nemen, zoals Raffles kon opmerken, toen hij zijn kijker voor het oog had gebracht.

Op voor- en achterdek liepen een paar matrozen met het geweer op de schouder langs de verschansing op en neer.

Maar er was nog meer te zien dan dit Japanse slagschip alleen. Ongeveer in het midden van de landtong was een klein houten gebouwtje opgericht, waarvan het doel niet aanstonds duidelijk was. Er stak een mast boven uit en vandaar liepen draden naar het strand, waar zij verdwenen in een tweede houten huisje, niet veel groter dan een schapenstal.

Op het strand was geen levende ziel te bespeuren, maar dicht bij de landtong lag een sloep, blijkbaar afkomstig van het oorlogsschip, waarin een twaalf-tal matrozen gezeten waren, de handen op de riemen rustend.

Waarschijnlijk waren de vijf mannen, die Raffles en Brand zoeven gezien hadden, met deze sloep aan land gebracht.

De twee mannen lagen dit alles geruime tijd te bekijken, zonder een woord te spreken.

Toen wendde Raffles het hoofd naar Brand en zei, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen.

— Het wordt thans ieder ogenblik belangwekkender. De tegenwoordigheid van dat Japanse oorlogsschip, dat daar zo rustig op zijn ankers ligt, staat natuurlijk in verband met iets, maar ik weet nog niet wat het wel kan zijn. In ieder geval betekent die losbarsting van deze morgen, dat wij hier niet te doen hebben met een ramp, met een noodlot-tig ongeluk, want dat blijkt voldoende uit de buitengewone kalmte die aan boord heerst.

— Maar wat betekenen die houten huisjes daar?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van Charles. Ik zie dat zij door telefoondraden met elkander in verbinding staan en ik geloof ook een draad te kunnen onderscheiden, die van het oorlogsschip naar het huisje op de landtong voert, maar waartoe zij dienen is mij volkomen raadselachtig.

— Ik krijg de indruk, Edward, alsof hier in het geheim proeven worden genomen op het gebied van de vernielingskunst.

— Je spreekt mijn eigen gedachten uit, Charles, zei Raffles op ernstige toon. Een dergelijk denkbeeld heeft sedert enige ogenblikken ook bij mij post gevat. Als wij hier blijven, dan zullen wij het misschien nog wel zien!

— Het is alleen maar een veronderstelling, Edward, maar neem eens aan, dat de Japs ons hier ontdekken, denk je dat ze ons vriendschappelijk zouden behandelen?

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles met een zonderlinge glimlach. Weliswaar zijn wij niet langer met Japan in oorlog, maar de Japanners zijn een raar slag volkje. Wat zij hier op dit eiland uitspoken, mag natuurlijk het daglicht niet zien en of het nu door een Engelsman of door een andere buitenlander wordt ontdekt, als het iet is dat zij tot iedere prijs geheim willen houden, dan geloof ik dat die Engelsman of die buitenlander de langste tijd zou hebben geleefd... De Japanners zijn in dat opzicht medogenloos en het is een publiek geheim, dat in een ander land, dat ik nu maar niet noemen zal, arbeiders op staande voet zijn doodgeschoten, die door louter toeval getuigen waren geweest van proefnemingen met verdragend geschut.

— Maar dan is het gevaar dat ons bedreigt, zeker niet denkbeeldig, zei Brand en hij maakte onwillekeurig een beweging in de richting van zijn revolver.

— Allesbehalve, en ik zou je dan ook wel willen verzoeken, een weinig minder luid te spreken en je hoofd meer naar de aarde gebogen te houden. Goede prismakijkers zijn altijd gevaarlijke

instrumenten geweest en al liggen wij hier nu in het struikgewas verborgen, een al te snelle beweging kan ons verraden.

De twee mannen zwegen.

Kwartier na kwartier verstreek en geen enkele verandering deed zich voor.

De matrozen wachtten in hun sloep, bijna onbeweeglijk, de schildwachten aan boord van het oorlogsschip liepen op en neer en van tijd tot tijd vertoonde zich een officier op de commandobrug.

Maar na anderhalf uur geduldig te hebben gewacht, zagen Raffles en Brand de vijf mannen, die zij reeds gezien hadden, te voorschijn komen uit de soort van insnijding in de heuvelkling, waarop het smalle pad uitmondde, dat van de baai naar het vissersgehucht voerde.

Zij hadden de ontsnapte gevangenen blijkbaar niet kunnen terugvinden en zochten daarom het oorlogsschip weer op, waarschijnlijk er van overtuigd zijnde, dat de twee vluchtelingen toch niet van het eiland zouden kunnen afkomen.

De sloep roeide hen naar boord terug en de vijf mannen klommen langs de valreep aan boord, maar de sloep werd niet aan boord gehaald.

Integendeel, een ogenblik later roeiden de matrozen zeer snel naar de landtong, die het verst van de beide verborgen verspieters was afgelegen en verdwenen een ogenblik later aan de andere kant van die landtong.

Zij waren nauwelijks uit het oog, of het gerammel van een lier aan boord van het slagschip klonk en een stoombarkas, bemand met zes koppen, kwam langzaam naar omlaag en beroerde ten slotte de oppervlakte van het kalme water van de baai. Het kleine vaartuig stevende dezelfde weg op, die de matrozen reeds waren gevolgd.

Met grote belangstelling hadden Raffles en Brand dit alles gevolgd. Enige minuten later zou hun het doel van deze manoeuvre duidelijk worden.

Want toen verscheen de barkas weer, maar dit maal had zij een zestal kleine jonken op sleeptouw, Japanse vissers-

vaartuigen, waarvan thans het eigenaardige, vierhoekige zell, uit matten gevlochten, gestreken was.

Raffles begreep aanstonds het doel.

De vissersschuiten werden naar de baai overgesleept, om vlak bij het oorlogsschip verankerd te worden, ten einde aldus aan de twee ontsnapte gevangenen de gelegenheid te benemen, met een van die vissersvaartuigen naar dichtst bijzijnde Chinese of Koreaanse Matsu-Shima, of misschien wel naar de kust over te steken op gevaar af, onderweg te worden overvallen door een van die orkanen, die in de Japanse Zee vaak voorkomen en van een ongehoorde hevigheid zijn.

De barkas kon de zes ranke vaartuigjes met groot gemak slepen en even later lagen zij naast elkaar, op geen 50 meter van het oorlogsschip en dadelijk werden er een drietal snelvuurkanonnen op gericht.

Aan boord van iedere jonk bleek zich een matroos te hebben bevonden, die thans allen weer in de sloep plaats namen en naar het oorlogsschip terug keerden.

De barkas echter stevende weer weg, om opnieuw de landtong te rond en uit het gezicht te verdwijnen.

Er verstreek bijna een half uur en reeds hadden Raffles en Brand hun karige lunch gebruikt, die bestond uit scheepsbéschuit, een slok koude koffie en wat gedroogd vlees, toen de barkas weer achter de landtong te voorschijn kwam, maar thans veel verder van de kust verwijderd.

Het kleine vaartuig vorderde langzaam en een ogenblik later werd de reden daarvan duidelijk. De barkas had namelijk aan een staalros van wel drie honderd meter lengte een oorlogsschip op sleeptouw.

Door de kijker kon Raffles zien dat het een verouderd vaartuig was en blijkbaar nog maar geschikt om als oud roest te worden gesloopt.

Terwijl de barkas langzaam en schijnbaar met moeite de kolos door het water trok, werd er opnieuw een sloep van het voor anker liggende slagschip

gestreken, waarin enige officieren plaats namen en ook de burger met de witte helmhoed.

De matrozen roeiden het kleine vaartuig naar de landtong, waarop Raffles en Brand een vrij uitzicht hadden en daar gingen de officieren aan land en richtten hun schreden naar de kleine hut. De sloep roeide weer weg.

De vijf mannen waren nu in de hut verdwenen en Raffles en Brand begrepen eigenlijk niets van wat daar plaats vond, toen er plotseling zich een vreemd voorwerp van de landtong leek los te maken, dat dadelijk de opmerkzaamheid van beiden tot zich trok.

Op het eerste zicht leek het een enorme gummibal te zijn, van bijna twee meter doorsnede, die tot bijna de helft onder water gedompeld was.

Het zonderlinge voorwerp was zeker tot op dat tijdstip verborgen geweest in een kleine inham, op slechts weinige meters van het uiteinde van de landtong en toen het zich langzaam draaide, bemerkten de twee mannen, dat het meer de vorm van een ei dan van een kogel had.

De kleur was loodgrijs en uit de stalen huid van het vreemde ding staken op verscheidene plaatsen punten uit als voelhorens van een slak.

Waren er meer aan geweest, dan zou het eigenaardige voorwerp zeker nog het meest hebben geleken op een egel, die zich heeft opgerold. Langzaam wintelend rolde het ding als het ware over het water en het moest blijkbaar voor en groot gedeelte met lucht opgevuld zijn.

Het leek eerst recht op de sloep af te rollen, waarvan de matrozen met trage bewegingen de riemen hanteerden, maar week toen een weinig uit, beschreef een volledige cirkel om de sloep, op een afstand van niet meer dan vijf meter en zette toen zijn weg voort.

Het stak de baai over, scheen bij de tweede landtong even te aarzelen, keerde op zijn weg terug en draaide in een wijde boog tot tweemaal toe om het slagschip heen.

Met ogen, wijd geopend van verbazing, staarde Brand naar de rondwentelende bol en ten slotte vroeg hij met een stem, die een weinig schor klonk:

— Wat kan dat te betekenen hebben, Edward?

— Ik geloof dat ik het al bijna weet, Charles, een nieuw verdelgingsmiddel, dat is alles! Ik heb het altijd wel gedacht, dat de Japanners zich niet zouden houden aan de wapenstilstandsvoorwaarden.

— Maar waardoor wordt dat ding bestuurd? Zouden er zich personen in bevinden? vroeg Brand.

— Dat acht ik al zeer onwaarschijnlijk, want het wentelt zich voortdurend om zijn eigen as en het is ook te klein om meer dan twee personen te kunnen bevatten, dunkt mij. Ik vermoed dat het van de wal af en wel van dat kleine houten huisje daarginds uit wordt bestuurd door Herziaanse golven of wie weet door welke andere methode, welke wij niet kennen.

Het donkergrijze ding had intussen zijn weg voortgezet, had een volledige acht beschreven en zette nu koers naar zee, waar de barkas het oude slagschip thans in een tamelijk snelle vaart voorttrok.

Het stalen ei echter had zijn vaart zeer aanzienlijk versneld en rolde of scheerde nu in sneltreinvaart over de golven. Het maakte zigzags, cirkels, lussen, schijnbaar gehoorzamend aan een geheimzinnige macht, die het leek te besturen. Het kwam plotseling binnen enkele meters tot stilstand en schoot het volgende ogenblik weer met verbijsterde vaart voort, keerde op zijn weg terug en werd aan de horizon klein als een

stip. Toen kwam het tot bijna bij de landtong, wentelde weer terug en gleeed nu, als ware het een levend, met een eigen wil bezielde wezen, naar het op sleeptouw genomen slagschip.

Het ging er niet recht op toe, maar beschreef een kronkelende lijn en dat met zóveel snelheid, dat men het nauwelijks met de blik kon volgen. Toen stooft het ding met ongelooflijke snelheid op het oude slagschip toe en een van zijn pennen scheen het in de zijde te treffen.

Onmiddellijk volgde een oorverdovende losbarsting, die de lucht secondenlang in trilling hield en die de bomen op het eilandje deed buigen als onder een stormwind, ofschoon de ontploffing op minstens vijf zeemijlen uit de kust was geschied.

Raffles en Brand hadden zich instinctmatig plat ter aarde geworpen, om niet door de luchtdruk te worden meegevoerd, die over het eiland voer. Hun trommelvliezen deden pijn van het ontzaglijke geweld van de losbarsting.

Toen zij nauwelijks enige seconden later het hoofd weer ophieven, was er van het oude slagschip geen spoor meer te bespeuren; het was binnen enkele tellen letterlijk in stukken gescheurd en naar de bodem van de zee gezonken.

De barkas moest uit alle macht strijden tegen de geweldige hoge golven, welke de ontploffing had veroorzaakt.

En boven de plek, waar zich dit drama had afgespeeld verhief zich majestueus een gaswolk in de lucht, in de vorm van een reusachtige paddestoel, die afwisselend alle kleuren van de regenboog aannam.

Hoofdstuk IV

DREIGEND GEVAAR

Geheel en al onder de indruk, bleven de beide vrienden een ogenblik zwijgend elkaar aanstaren.

Toen zei Brand en ondanks zichzelf beefde zijn stem een weinig:

— Dat is vreselijk!

— Het is zeker erger dan alles wat ons tot dusverre bekend is op dat gebied, Charles, antwoordde Raffles. Een slagschip van die grote heeft 900 tot 1000 man aan boord en je begrijpt wel dat er na zulk een ontploffing geen man in leven blijft. Tegen dit kwaad, tegen deze vijand schijnt geen afweer te zijn. Het ding nadert met de snelheid van een locomotief in volle vaart, het komt niet in een rechte lijn aanzetten, maar beschrijft een grillige baan en geen enkele kanonnier zou kans zien die moorddadige bom bijtijds onschadelijk te maken. Nu, de Japs mogen er prat op gaan, dat zij hier iets hebben uitgevonden, of liever een reeds bekende uitvinding in de praktijk hebben toegepast en verbeterd, waardoor het mogelijk is binnen enkele dagen tot zelfs de grootste oorlogsvloot van de aardbodem te verdelgen. Want deze voorwerpen zijn natuurlijk niet aan een afstand gebonden. Als men ze op vijf kilometer uit de kust kan besturen, dan kan men het ook op vijftig, op vijf honderd, ja zelfs op vijf duizend.

— Natuurlijk, mits de juiste plek van het vijandelijke schip tot op centimeters na nauwkeurig bekend is, merkte Brand op.

— Voorlopig althans, zei Raffles. En dat is maar een groot geluk, anders zouden de Japanners misschien kans zien met die dingen onze eigen havens naar

de kelder te zenden, na ze eerst een reis om de halve wereld te hebben laten maken. Men kan echter een schip met een goede verrekijker en bij helder weder op een afstand van 10 tot 15 zeemijlen waarnemen, een afstand, die voor het verst dragend geschut onoverkomelijk is, maar die door dat helse ding, dat wij zoeven gezien hebben, in een paar minuten kan worden afgelegd.

Brand bleef een ogenblik in gedachten voor zich uitstaren en zei toen:

— Wat dunkt je, zouden wij maar niet zo gauw mogelijk maken dat wij wegwamen? Wij weten nu welk geheim dit eiland verbergt. Ik kom er nu ook achter waarom de Japanners ontsnapte communistische krijgsgevangenen gebruiken voor de werkzaamheden, welke hier op het eiland moesten worden verricht; die mensen komen nooit meer in de maatschappij terug, kunnen dus nergens over praten en kunnen al evenmin ontsnappen, als is die laatste veronderstelling niet geheel en al juist gebleken.

— Geloof maar gerust dat zij niet zullen rusten, voor het gehele eiland is afgezocht en zij de vluchtelingen weer in handen hebben, merkte Raffles op. Al zouden zij de bemanning van het hele slagschip er voor moeten aanwenden om een klopjacht te houden, zij zullen niet nalaten om het te doen.

Ook in dat opzicht zou Raffles weer gelijk krijgen, want zodra het experiment was afgelopen en de barkas naar boord was teruggekeerd werden bijna alle sloepen gestreken en een honderdtal matrozen roeiden naar de wal.

Raffles had hen door zijn prismakijker scherp opgenomen en zei nu :

— Ik zie al wat het is. Het slagschip is niet bemand door gewone matrozen; het zijn allen zonder enige uitzondering jongelieden, die als adelborst studeren en voor deze speciale gelegenheid de bemanning van het slagschip vormen. Voor het merendeel zijn zij zonen uit adellijke families en zij zullen wel een dure eed hebben moeten zweren, met geen woord te verraden, welke proefnemingen hier plaats vinden.

— Van adel of niet van adel, Edward, laten wij maken dat wij het stof van dit eiland van onze voeten schudden.

— Je hebt gelijk, Charles, laten wij vertrekken. Wij moeten zorgen, dat die honderd of meer matrozen het eiland niet kunnen overstromen, alvorens wij weer de vliegmaschine hebben bereikt.

De boten waren intussen weer op het zandige strand gelopen, de roeiers sprongen vlug als apen aan land, na hun geweren te hebben gegrepen en snelden onder bevel van een zestal officieren tegen de hellingen der heuvels op. Dat het ernst was, bleek wel uit de omstandigheid, dat ten slotte een grote boot van het schip werd afgezet, beladen met tenten en eetgerei. De Japanners waren blijkbaar vastbesloten de ontsnapte gevangenen weer in handen te krijgen.

Het werd nu ook hoog tijd voor Raffles en Brand, de terugweg te aanvaarden. Zij snelden weer door het kreupelhout, dat de top van de heuvel bedekte.

Het was echter een noodlottige omstandigheid, dat zij ook ditmaal geen gebruik konden maken van het voetpad, dat naar het kleine vissersgehucht leidde, omdat zij daar zeker onmiddellijk zouden worden gezien.

En Raffles en Brand bleken er verstandig aan te hebben gedaan zich niet op dat pad te hebben gewaagd, want geen vijf minuten later zagen zij, zelf in een dicht bosje voortschrijdend, een patrouille van vijf man met snelle pas over het voetpad voortlopend. Dat pad leidde regelrecht naar het gehucht en vandaar was het niet ver meer van de

plek, waar de vliegmaschine op de hoogvlakte was achtergelaten.

Raffles en Brand repten zich dus zoveel zij konden, maar ook de Japanners schenen grote haast te hebben en zij waren helaas in het voordeel, want zij behoefden zich geen weg te banen door een wild begroeid bos, waar de voet ieder ogenblik verward raakte in boomwortels en lianen, maar zij konden vlug voortschrijden langs een pad, dat misschien reeds eeuwen lang door de kleine vissersbevolking van dit eiland was platgetreden.

Hun enige hoop was, dat de vluchtelingen spoedig ergens ontdekt zouden worden, of dat althans de Japanners de hoogvlakte niet zouden onderzoeken, overtuigd als zij moesten zijn, dat de beide ontsnapten daar boven zeker geen toevlucht zouden hebben gezocht.

Een ogenblik later hadden zij de Japanners weer uit het oog verloren. Nu en dan klonk er een schot, dat blijkbaar bedoeld was als waarschuwingssein tussen de Japanse patrouilles teneinde elkaar op de hoogte te houden van de plek, waar zij zich bevonden.

De twee vrienden spraken weinig; daartoe was hun geest te zeer vervuld van ongerustheid over het lot van hun vliegmaschine.

Waar het zulk een groot belang betrof, als de uitvinding van een nieuw verdelgingsmiddel ter zee, daar zouden de Japanners zeker geen medelijden betonen. En wat hun arme vliegmaschine betreft, al was het kostbare toestel ook omgeven door een metalen kast, welke alleen Raffles, Brand en Henderson wisten te openen, het zou toch niet lang duren of bekwame Japanse ingenieurs zouden het geheim van de wonderlijke electromotor hebben ontdekt.

Al die overwegingen spoorden Raffles en Brand aan zich zoveel mogelijk te haasten en zij achtten dan ook niet de schrammen, die zij opliepen door hun handen en hun gelaat open te halen aan de scherpe dorens van sommige struiken.

Maar een nieuwe tegenslag wachtte hen. Een patrouille van acht man, met geweren gewapend, kruiste hun weg en zij moesten zich geruime tijd in het dichtste struikgewas verborgen houden, alvorens zij hun weg konden vervolgen.

Het zou natuurlijk onmiddellijke zelfmoord betekend hebben, met hun revolvers de strijd te willen opnemen tegen acht met uitstekende geweren bewapende mannen, die zeker geen ogenblik zouden aarzelen, van hun wapens gebruik te maken.

Na deze ontmoeting, die gevaarlijk voor hen had kunnen aflopen, zetten Raffles en Brand hun tocht voort, maar toen zij het als uitgestorven gehucht naderden, moesten zij opnieuw de grootste voorzichtigheid in acht nemen, want zoeven hadden zij wederom de uniformen der Japanners tussen het geboomte gezien.

Zij beklommen de helling van dezelfde heuvel, waarlangs zij op hun tocht naar de zee naar het gehucht waren afgedaald en zetten zo snel zij konden hun weg voort, aangegrepen door een onrust, waaraan zij geen uiting konden of durfden geven.

Zij waren nauwelijks meer dan tien minuten lopens verwijderd van de plek, waar de vliegmaschine was achtergebleven, of zij hoorden schoten knallen, drie, vier, snel achter elkaar.

— Snel, Charles, snel, riep Raffles uit. Het schieten komt van de kant van de hoogvlakte.

De twee vrienden ijlden door het dichte bos aan het einde van het bergplateau gelegen en hadden spoedig de zoom bereikt.

Maar onmiddellijk wierpen zij zich weer plat ter aarde en verscholen zich achter een soort aarden wal, aan de rand van een greppel, met mos en gras begroeid.

Wel een vijftigtal gewapende matrozen waren daar om de vliegmaschine verenigd en Henderson stond, zijn krachtige armen met polsdikke touwen op de rug vastgebonden, met bebloed gelaat, de klederen half verscheurd, als een gewonde stier om zich heen te

kijken, hijgend en vloekend als een heiden.

Aan zijn voeten lagen drie Japanners, die hij waarschijnlijk duchtig had toegetakeld, want er was geen beweging in hen te zien.

— Moeten wij dat toelaten? siste Brand tussen de tanden, sidderend van woede. Ik heb lust om er op in te gaan.

— Heel verstandig! zei Raffles ironisch. Dat zou zeker de schranderste wijze zijn om Henderson te hulp te komen. Daar zijn vijftig man en even zoveel geweren. Vóór je er met je revolver twee hebt neergelegd, ben je zelf tot een zeef geschoten. Neen, Charles, wij zijn nu eenmaal te laat gekomen, maar nu zullen wij niet de ene domheid op de andere stapelen en onze toestand nog verergeren, door 't als Don Quichottes op te nemen tegen een vijf en twintigvoudige overmacht. Henderson is verbazend sterk, dat weten wij, maar zelfs Hercules in persoon zou die scheepskabels, waarmee zij hem hebben gebonden, niet kunnen vernielen.

— Dus, wij moeten werkloos toezien, dat men de arme kerel misschien een kopje kleiner maakt? hernam Brand op hese toon en hij kon zich bijna niet beheersen bij dat denkbeeld.

— Wij zullen niet werkeloos blijven, Charles, zei Raffles. Wij zullen alleen op het goede ogenblik optreden. Henderson loopt voor het ogenblik geen gevaar, anders hadden zij hem natuurlijk wel aanstonds neergeschoten. Zij beseffen dat hij de vliegmaschine niet heeft verlaten en zij begrijpen ook wel, dat er nog meer personen met dat vliegtuig hier geland moeten zijn. Misschien hopen zij van hem te horen, waar die anderen zich bevinden.

— En waar zullen zij hem nu heenvoeren?

— Ik denk dat zij hem aan boord van het oorlogsschip zullen brengen en hem daar gevangen zullen houden.

— Maar, zij zullen hem doden, als zij ons niet vinden.

— Wij zullen hem redden vóór zij dat hebben kunnen doen, riep Raffles op

vastberaden toon uit. Wees niet dwaas en tracht niet als een dolleman het onmogelijke te bereiken. Het betekent onze onmiddellijke dood, als wij op dit ogenblik wilden trachten, Henderson te bevrijden.

Juist toen Raffles dit gezegd had, zette een stoet van meer dan twintig personen zich in beweging, waarvan Henderson het middenpunt vormde.

De stoet trok door het bosje, op geen vijftig meter afstand van de schuilplaats, waar Raffles en Brand zich bevonden en het was zeker een groot geluk te noemen, dat zij daar niet ontdekt werden.

Van de overige matrozen verspreidden er zich een vijf en twintig tal opnieuw over het eiland en vier bleven op wacht bij de vliegmaschine.

De gewonden waren meegenomen door het eerste groepje van twintig man.

Raffles wachtte tot er van de witte uniformen niets meer te bespeuren viel en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Zodra de gelegenheid zich voordoet, moeten wij trachten ons weer in het bezit te stellen van onze vliegmaschine, want zonder ons toestel kunnen wij toch niets uitrichten.

— En Henderson?

— Wij zullen nu eerst zien wat zij met hem uitrichten, maar ik ben overtuigd, dat hij naar het oorlogsschip gebracht wordt. Het is echter noodzakelijk, dat wij daaromtrent zekerheid hebben.

En wéér ondernamen Raffles en Brand de tocht dwars over het eiland, maar thans volgden zij het spoor van degenen, die Henderson hadden weggevoerd, onverschillig voor de mogelijkheid, dat zij zouden worden gezien.

Het geluk was hen echter gunstig, want zij konden zonder te worden ontdekt, de heuvelrij in het Oosten weer bereiken, juist op het ogenblik dat de Japanners Henderson dwongen in een sloepen te stappen, die daarop aanstonds naar het voor anker liggende slagschip roeide.

Toen de beide mannen zich overtuigd hadden dat Henderson aan boord was

gebracht, haalden zij althans een weinig geruster adem.

Nu Henderson niet op slag was gefusilleerd werd de kans groter, dat zij hem zouden weten te redden.

Het was duidelijk dat de Japanners eerst wilden trachten, ook de overige reizigers, die met de vliegmaschine hier waren neergestreken, in hun macht te krijgen.

Zij hadden in Henderson klaarblijkelijk de ondergeschikte herkend, al was het maar wegens de onnavolgbare wijze, waarop hij zijn echt Londense vloeken liet rollen.

Een ogenblik bleven Raffles en Brand zich verscholen houden onder het dichte struikgewas, waarmede de top van de heuvel, die zich boven de landtong bevond, begroeid was.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag. Na lange tijd met gefronste wenkbrauwen naar het voor anker liggende oorlogsschip te hebben gestaard, begon Raffles:

— Ik geloof werkelijk dat wij voor het ogenblik omtrent het lot van onze brave Henderson niet al te ongerust behoeven te zijn. Men zal hem ondervragen, want zelfs Japanners kunnen moeilijk om deze reden een moord in koelen bloede plegen en er zal dus een soort verhoor voorafgaan aan de eventuele terechtstelling. Zij kunnen echter Henderson niet doden, als zij ook de overige indringers niet in handen hebben, want het gevaar blijft immers bestaan, dat dezen kans zien te ontsnappen en wanneer zij in Engeland een verhaal gaan doen van het gebeurde, kon dat tot zeer onaangename gevolgen leiden. Zij zullen dus allereerst geen poging onbeproefd laten, teneinde de personen in handen te krijgen, die met de vliegmaschine zijn neergestreken op een eiland, welks bestaan zij zelfs wel hadden willen verloochenen, als dat slechts mogelijk ware geweest. Toch blijft onze toestand zeer gevaarlijk, want wij mogen niet vergeten, dat op het ogenblik « De Duivel der Lucht », onze vliegmaschine, door vier met geweren bewapende Japanners bewaakt wordt.

En er is geen sprake van of door dit te doen zijn zij in hun recht, want in ieder geval hebben wij niet voldaan aan de douaneformaliteiten.

— Dat alles zal ons toch, hoop ik, niet beletten, Edward, desnoods het onmogelijke te beproeven de vliegmaschine weer in ons bezit te brengen? riep Brand op grimmige toon.

— Natuurlijk niet, antwoordde Raffles. Maar wij zullen verstandig doen, als wij daarmee wachten, totdat wij weer over de hulp en de kracht van Henderson kunnen beschikken. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat wij met onze pogingen zullen moeten wachten tot de duisternis is ingevallen. Ondernamen wij het thans, dan konden wij ons evengoed dadelijk gevangen gaan geven.

Brand, die de blik onafgewend op het grote slagschip gevestigd hield, zei nu:

— Het is mij niet recht duidelijk, Edward, hoe dit alles moet eindigen. Het kan je toch geen ernst zijn, te willen beproeven, Henderson van dat oorlogsschip te gaan bevrijden?

— Dat is het toch inderdaad, en ik denk zelfs te zullen slagen, antwoordde Raffles bedaard. Versta mij wel, niet in deze kleren, die wat al te zeer in het oog vallen en ons ook het zwemmen beletten.

— Zeg mij dan eens hoe je aan andere kleren denkt te komen.

— Op geen andere wijze, dan om ze aan anderen af te nemen. Misschien ook vinden wij wel iets in een der bamboehutten van het vissersgehucht.

— Alles goed en wel, maar dan wacht ons zeker een kogel, wanneer men ons te pakken krijgt.

— O, wat dat aangaat, ik maak mij niet de minste illusie, dat de kleren die wij thans dragen, ons zullen beschermen. Onze nationaliteit zal dat zelfs niet doen. Wij zijn ongewenste en zeer gevaarlijke getuigen geweest van proefnemingen met een nieuw verdelgingsmiddel en de Japanners zullen al te veel waarde hechten aan het bewaren van hun geheim, dan dat zij ons in het leven laten.

— Dat alles zijn minder prettige vooruitzichten, Edward, hernam Brand op mistroostige toon.

— Wij hebben ons in de omstandigheden te schikken, dat is alles! Wij zijn zo onverstandig geweest, niet onmiddellijk te vertrekken en dat alles is mijn schuld. Het helpt echter niet of wij als oude vrouwen blijven babbelen over onze onvoorzichtigheid; wij zullen moeten handelen.

Hoofdstuk V

BIJ HET AANBREKEN VAN DE DUISTERNIS

Ongeveer tien minuten later had er opnieuw een verandering van toneel plaats.

Weer werden de sloepen gestreken en de matrozen, die Henderson naar het oorlogsschip hadden gebracht, keerden weer naar land terug, thans vermeerderd met nog een tiental officieren.

Het was duidelijk, dat de bevelhebber van het slagschip een goed georganiseerde klopjacht over het gehele eiland bevolen had.

Inderdaad moest er hem wel zeer veel aan gelegen zijn, de Westerlingen tegenover zich te zien, die het geheim der nieuwe uitvinding waren te weten gekomen.

De sloepen werden op het strand getrokken en bleven daar onder de bewaking van vier matrozen achter.

Raffles bracht zijn prismakijker voor het oog en tuurde naar het slagschip. Het was daar nu aan boord zeer stil en het leek wel of de gehele oorlogsbodem was uitgestorven. Hij liet de kijker weer zakken en zei op zachte toon:

— Ik begin te vermoeden, dat de bemanning van dat schip niet zeer talrijk is. De gewone equipage is, waarschijnlijk onder het voorwendsel van een reparatie aan het schip, tijdelijk met verlof gezonden en alleen de officieren zijn gebleven, aangevuld met cadetten. Ik vermoed dat zelfs het machinekamerpersoneel uit louter ingenieurs bestaat. Inderdaad zijn honderd mannen ook ruimschoots voldoende om het grote schip te besturen, van het ogenblik af, dat de kanonnen niet behoeven bediend te worden. Wanneer het geluk ons nu dienstig is en die honderd man blijven

voorlopig aan land, dan zullen wij ons op dat grote, als uitgestorven schip vrij gemakkelijk aan het oog kunnen onttrekken, vooral wanneer wij maar eerst behoorlijke kleren hebben.

Op dat ogenblik verschenen er juist een paar mannen aan dek, het geweer met de bajonet er op geplant, in de hand, die een achttal anderen voor zich uit schenen te drijven.

En die acht mannen geleken al bijzonder veel op de ontsnapte vluchtelingen.

Zij droegen dezelfde korte broeken en buizen met half lange mouwen van linnen, dezelfde zonderlinge hoed en zij waren twee aan twee met de enkels aan elkaar geketend.

Zij droegen allen spaden of houwelen en werden naar een van de sloepen geleid, die reeds aan de davits buiten boord hing. Zij namen er in plaats en de twee gewapende mannen volgden hen. De lier begon te werken en de sloep zakte langzaam naar de oppervlakte van het water.

De takels werden losgemaakt, de slaven, want anders kon men hen niet noemen, bogen zich over de riemen en de sloep voer naar de dichtst bijzijnde landtong, bestuurd door een der bewakers, terwijl de tweede op de voorplecht stond, met het meertouw reeds in de hand.

De boot bereikte spoedig de landtong, de gevangenen klommen, niet zonder moeite, aan land, gehinderd als zij werden door hun ketenen en een ogenblik later zagen Raffles en Brand hen met hun spaden en houwelen bezig, terwijl de twee bewakers met het geweer onder de arm toekeken.

Wat zij eigenlijk deden, was op die verre afstand niet goed te zien, maar naar het scheen, groeven zij een diepe geul over de gehele lengte van de landtong, misschien wel bestemd om later elektrische kabels op te nemen.

Intussen werd de toestand van Raffles en Brand voortdurend gevaarlijker, want het toeval behoefde slechts te willen dat de vijf en dertig mannen, die nu aan land waren gekomen, hun richting uitkwamen, om hen aanstonds te ontdekken en dan zouden zij met hun revolvers weinig hebben in te brengen tegen de met geweren bewapende Japanners.

Dezen bleven echter niet bij elkaar, maar verdeelden zich in kleine groepen, juist als de eerste keer.

Bij groepjes van drie of vier man tegen zij landinwaarts en het duurde niet lang of zij waren allen aan het oog ontrokken.

Een dezer patrouilles trok op een afstand van hoogstens 25 meter voorbij de schuilplaats van Raffles en Brand en een der mannen keek zelfs hun richting uit, echter gelukkig zonder hen te zien.

Met dat alles werd het thans zeer gevaarlijk het eiland nogmaals te door kruisen, want het had talrijke open plekken, waar men dadelijk zou worden opgemerkt en de Japanners zouden dus hun onderzoekingen wel beperken tot de bossen en het struikgewas.

De uren verstreken en om half zes begon langzaam de schemering te vallen. Raffles en Brand, die slechts nu en dan enige woorden met elkaar wisselden, aten weer wat beschuit en droog vlees en beraadslaagden toen wat zij zouden doen.

De vier Japanners, die bij de sloepen waren achtergebleven, zaten nu, sigaretten rokend, bij elkaar, met het ge-laat gewend naar het eiland.

Er zou niet aan te denken vallen, hen op dat volkomen vlakke strand, dat meer dan honderd meter breed was, te overvallen, om daarna met een der sloepen naar het schip te roeien.

Daartoe was het trouwens nog veel te licht. Daarom besloten de beide man-

nen het er eens op te wagen om te zien hoe het met de vliegmaschine stond.

Zij zouden dan door de bossen kunnen lopen en nog tijdig genoeg aankomen om bij daglicht de toestand te kunnen opnemen.

Onder het nemen van de grootste voorzorgen keerden zij dus weer op hun schreden terug, maar zij hadden nog geen kwartier gelopen, of Raffles greep Brand plotseling bij de arm en dwong hem, stil te staan.

Zijn goefend oor had het kraken van takken opgevangen en daar op dit eiland geen grote wilde dieren leefden, moest dus het geluid door een menselijk wezen veroorzaakt worden.

Brand wist nog niet waarom Raffles hem liet stilstaan, toen er eensklaps op een paar passen naast hem een gedaante uit het kreupelhout sprong, die zich met opgeheven dolkmes op hem wilde werpen. Vluggen dan de gedachte had Raffles zijn vriend achteruit getrokken en de aanrander bij de opgeheven arm gegrepen.

Het was een van de vluchtelingen en naar het scheen was de man er in geslaagd, zich te bevrijden van de ketting aan zijn enkel. Raffles draaide de arm van de Japanner of Koreaan met zoveel kracht om, dat de man met een kreet van pijn zijn dolk liet vallen.

Zijn makker kwam nu eveneens te voorschijn met zijn houweel in de hand, maar Brand had nu tijd gevonden, zijn revolver te trekken en hield hem de man dreigend voor.

Dit alles had binnen enkele seconden plaats gevonden en de flauwe kreet van de aanvaller was het enige geluid, dat bij deze korte strijd vernomen werd.

Raffles verstond en sprak voldoende Japans om een der vluchtelingen te kunnen bevelen, zijn houweel te laten vallen.

— Wat bezielt die kerels eigenlijk, om ons aan te vallen? riep Brand ontwaardigd uit. Wij hebben hen geen strobreed in de weg gelegd.

— Het zijn opgejaagde mensen Charles, en misschien verbeelden zij zich wel, dat wij hier met een of ander vaartuig zijn gekomen en wilden zij ons uit de weg ruimen, om zich daar naderhand ongestraft van te kunnen meester maken en dan naar Matsu-Shima over te steken. Hoe het zij, zij zijn mij welkom, die schelmen, zij kunnen mij van dienst zijn.

— Op welke wijze dan wel?

— Eenvoudig door mij hun kleren af te staan.

— Die zullen ons nooit passen. Zij zijn kleiner dan wij.

— Dat doet er weinig toe; de broeken en de mouwen waren toch reeds te kort en een beetje meer of minder zal er wel niet op aan komen.

— Je zult toch hun uiterlijk niet willen nabootsen.

— Dat zou wel wat al te veel van mij gevergd zijn, want ik heb nu niet de middelen bij mij, om mij behoorlijk te kunnen vermommen. Ik zie dan ook volstrekt geen kans de gele gelaatskleur van deze lieden en de scheve stand van hun ogen aan te nemen, nog daarvan afgezien, dat zij koolzwarte ogen hebben. Het zal echter voor ons doel wel voldoende zijn, als wij niet onmiddellijk als Westerlingen herkend worden; de brede rand van de hoed komt ons wonderwel ten stade.

De beide ontsnapte krijgsgevangenen waren intussen op de knieën tot vlak voor de Engelsen gekropen en keken met schuwe blikken naar hen op, in bedwang gehouden door Brand's revolver.

Raffles bedacht zich niet, maar sneed een eind van het touw, hetwelk Brand om zijn middel gewikkeld droeg en bond daarmee de beide gevangenen de armen op de rug, terwijl hij hun enkels zodanig samenbond, dat zij slechts zeer kleine stappen zouden kunnen doen.

Toen gebod hij met een bevelend gebaar:

— Loop voor ons uit. Er zal jullie niets kwaads geschieden, wanneer je je niet verzet.

De gevangenen, die wel inzagen, dat zij voorlopgig van deze beide westerslin-

gen niet te duchten hadden, liepen gewillig voort.

De schemering begon reeds tot duisternis over te gaan en onder het geboomte was het reeds zeer moeilijk op mer dan twintig meter afstand voor zich uit te zien.

Raffles voerde de beide gevangenen naar het gehucht en bereikte dit omstreeks tien minuten later. Hij liet Brand zich vergewissen dat het nog altijd volkomen verlaten was en dwong toen de beide mannen een van de bamboehutten binnen te gaan.

— Kleren uit! beval hij op korte toon. De mannen schenen een ogenblik te aarzelen, zeer verbaasd over dit bevel, maar een enkele beweging met de revolver was voldoende om hen snel de korte linnen broek te laten zakken en het buis uit te trekken, waaronder zij geen andere kledingsstukken bleken te dragen. Het was echter zo warm, dat de beroofden volstrekt geen hinder zouden hebben van hun onvrijwillige naaktheid en bovendien kwam Brand een ogenblik later aandragen met een paar dunne katoenen dekens, welke hij in een der andere hutten had gevonden.

— Ontdoe je nu zo spoedig mogelijk van je kleren en trek het goed van de kleinste schelm aan, zei Raffles tot zijn vriend. Het is misschien niet zeer smakelijk, maar wij springen aanstonds in zee en de golven zullen alle onzuiverheid wel van ons afspoelen. En al was dat niet het geval, wij moeten voor Henderson iets over hebben.

— En als deze kerels ons verraden?

— Hoe kunnen zij dat, daar zij volstrekt niet weten wat wij willen uitrusten? Maar uit overmaat van voorzorg zal ik hen wel beletten zich van deze plek te verroeren. Wij zullen hen eenvoudig met de ruggen tegen elkaar binden en hun voeten kluisteren. Zij kunnen dan mijnentwege op de grond gaan liggen, totdat wij weer teruggekeerd zijn.

Brand begon zich haastig van zijn kleren te ontdoen en trok, niet zonder

enige tegenzin de linnen broek en het linnen buis van de kleinste der vluchtelingen aan.

Het was een geluk, dat de kleren hen wijd om het lichaam hadden gehangen, want Brand kon nog net de knopen dicht krijgen.

Raffles volgde hierop zijn voorbeeld en ten slotte deden zij de sandalen aan, na deze aan de oorspronkelijke eigenaars te hebben ontnomen.

De twee kerels werden vervolgens stevig aan elkaar vastgebonden, zodat er geen sprake van was, dat zij zichzelf zouden kunnen bevrijden, waarna Raffles en Brand de hut verlieten, nadat de eerste de gevangenen op zachte toon had toegeroepen :

— Wij komen terug om jullie te bevrijden, al hebben jullie het zeker niet aan ons verdiend.

Raffles ging de hut uit, tuurde een oogenblik in de duisternis en wenkte toen Brand hem te volgen.

Hij had het brede mes van zijn aanvaller in zijn gordel gestoken, waarmee hij de linnen broek om zijn middel had dichtgesnoerd en zijn revolver met een dun touw tussen de schouderbladen bevestigd, na ze in een stuk rubber doek te hebben gewikkeld.

Brand volgde dit voorbeeld en nu slopen de beide mannen zo snel zij konden langs het voetpad naar de kust.

Toen zij ongeveer tien minuten hadden gelopen, slaakte Brand een gedempte kreet van pijn. Hij bukte zich en raapte het zware voorwerp op, waartegen hij zoven met zijn slechts van een sandaal voorziene voet had gestoten. Het was een stuk van de ketting, waarmee de enkels van de beide ont-

snapte gevangenen aan elkaar geboeid waren geweest.

Raffles nam hem de ketting af, woog het voorwerp glimlachend in de hand, bevestigde het aan zijn gordel en ging verder. De duisternis was nu volkomen.

Een paar keren moesten zij snel in 't korte gras gaan liggen, toen zij door het geritsel in het struikgewas gewaarschuwd werden, dat er een patrouille voorbijtrok. Er was niet aan te twijfelen, de onderzoekingen duurden nog altijd voort.

Zij bereikten de insnijding in de heuvelrij en vervolgens het strand. Een oogenblik bleven de twee mannen stilstaan en tuurden naar zee.

Van het slagschip was weinig anders te zien dan een donkere massa, met hier en daar en enkel lichtje.

Op de commandobrug echter gloeiden enige elektrische lampen en bij het licht daarvan kon men een officier op en neer zien lopen. Van de sloepen was niets te zien, maar zij waren er zeker nog, want de vier bewakers zaten bij een klein kampvuurtje, nog altijd hun sigaretten rokend en wachtend met het geduld, dat aan alle Oosterse volkeren eigen is.

In een grote boog liepen zij om het kampvuur heen en bereikten weldra de landtong. Zij liepen door het korte kreupelhout en konden tot bijna halwege de landtong gaan. Nauwelijks honderd meter scheidden hen hier van het slagschip. Zij aarzelden niet langer, maar stapten in de zacht kabbellende golven, die hen al spoedig tot aan de borst kwamen en begonnen toen met zachte, maar krachtige slagen naar het Japanse oorlogsschip te zwemmen.

Hoofdstuk VI

AAN BOORD VAN DE JAPANNER

Voor twee voortreffelijke zwemmers als Raffles en Brand betekende deze zwemtocht al zeer weinig. Zij naderden het schip aan de zijde van de voorsterven, vanwaar de kolossale ankerketting met haar armdikke schakels schuin afhing en in de golven verdween.

Zij grepen zich aan deze ankerketting vast en klommen er langs naar boven als langs een ladder, zonder dat de ketting merkbaar bewoog.

De schakels van bijna een meter lengte waren zó zwaar en de ankerketting stond zó strak, dat er wel vier mannen tegelijk langs naar boven hadden kunnen klimmen, zonder dat hij een centimeter uit de richting zou zijn gegaan.

Het kluisgat was zó wijd, dat Raffles en Brand gemakkelijk ruimte vonden om naar binnen te klauteren. Zij waren in een stikdonkere ruimte en moesten hun weg zoeken door zich steeds aan de ankerketting vast te houden, die een eind verder op het gangspil moest eindigen. Vijf passen verder verdween de ketting door een wijd gat, maar toch niet wijd genoeg, dat Brand, die de minste omvang had, er door had kunnen kruipen.

Gelukkig was de wand, waarin zich dit gat bevond, van hout en Raffles kon het met zijn mes zodanig verwijden, dat het ruim genoeg werd om hen beiden door te laten. Het werkje had intussen ruim een uur geduurd.

Toen zij door het gat waren geklommen, waardoor ook de ankerketting liep, bevonden zij zich in een tweede ruimte, die flauw verlicht werd door een grote opening in de zoldering.

Vlak onder deze opening bevond zich een katrol van reusachtige afmetingen, waarover de ankerketting liep. Achtereenvolgens klommen de beide mannen weer langs de schakels omhoog en klauterden toen door de opening.

Zij bevonden zich nu op het lage voordek. Vlak vóór hen bevond zich een van de reusachtige gangspillen, die door electriciteit werden gedreven. Zij bleven hier een ogenblik luisteren, maar alles was doodstil. Slechts op verre afstand hoorden zij de eentonige stap van een schildwacht. Zij konden van hun schuilplaats duidelijk de commandobrug waarnemen, die verlicht werd door vier elektrische lampen. Een enkel officier liep er heen en weer, met de handen op de rug. Het licht bestraalde ook een gedeelte van het dek.

Brand bracht zijn mond vlak bij het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Wij zijn nu goed en wel aan boord gekomen, Edward, maar wat nu verder? Hoe moeten wij op dit reusachtige schip de plek vinden, waar Henderson gevangen zit?

— De gewone cachotten bevinden zich meestal in het vooronder, Charles en daar zullen wij beginnen met ons onderzoek. Ik geloof dat ik ook enig

gerucht hoor, daar beneden, het is vermoedelijk ook de verblijfplaats van de dwangarbeiders.

Hij had zijn puntige hoed diep over de ogen getrokken en kroop nu behoedzaam over het voordek, groot als een balzaal en helder wit geschuurd.

Het bleef een gevaarlijke onderneming, want de gestalten der beide mannen moesten afsteken tegen die lichte planken vloer. Raffles en Brand maakten echter gebruik van iedere oneffenheid, van de kanonnen, die thans met zwarte hoezen van geolied zeildoek overtrokken waren, van de kaapstanders, de laadmast en ten slotte van de ontzaglijk grote draaitoren met zijn drie dreigende monsterkanonnen.

Zij bereikten zodoende onopgemerkt een smalle ijzeren trap en begonnen die met de grootste behoedzaamheid af te dalen.

De weinig talrijke bemanning van het oorlogsschip scheen reeds in diepe rust verzonken te zijn of er bevonden zich slechts zeer weinig personen aan boord, tenminste Raffles en Brand vernamen maar zeer weinig gerucht.

De trap liep uit op een smalle gang, spaarzaam verlicht door een enkel gloeilampje en waarop aan de ene zijde een viertal deuren uitkwamen. Van achter een dier deuren klonken gedempte stemmen.

Raffles bukte zich, wierp een blik door het sleutelgat en zei toen op zachte toon tot Charles Brand:

— Dit is het verblijf van de dwangarbeiders! De ongelukkigen zijn daar met zijn twaalfven bijeen, nog altijd twee aan twee aan elkaar gekoppeld. Er staan britsen en sommigen slapen reeds, met de ketenen nog om de enkels.

— Is er geen bewaker bij hen?

— Neen, maar deze stalen deur is stevig gesloten.

— Maar de cachotten, wààr vinden wij de cachotten? drong Brand op zachte toon aan.

— Wij zullen er naar gaan zoeken, Charles.

Op de gang liep een dwarsgang uit, die tot diep in het voorste gedeelte van het schip scheen voort te lopen.

De twee mannen gingen deze gang in, maar zij hadden nog geen drie passen gedaan, of zij traden zo snel zij konden weer achteruit.

Want heel aan het einde van de gang hadden zij iets zien flikkeren: het bleek de bajonet te zijn op het geweer van een schildwacht, die met zachte schreden op en neer liep voor een der laatste deuren in de gang.

Juist bijtijds trokken Raffles en Brand zich weer in de hoofdgang terug.

Toen begon Raffles:

— Dat ziet er lelijk uit, Charles. De gang is heel lang, wel bijna twintig meter en ik zie niet goed in, hoe wij die schildwacht ongemerkt moeten naderen en onschadelijk maken.

— En het moet toch gedaan worden, Edward, het is bijna zeker dat onze brave reus achter een van die deuren zit.

— Maar de gang is verlicht, al is het niet zeer helder; de man zal ons zien aankomen en in die smalle gang zal zijn kogel ons wel niet missen.

— En toch moet het gedaan worden, hernam Brand op fluisterende toon, maar waarin al zijn ongeduld doorklonk. Wij zijn nu dicht bij het doel; wij mogen thans niet opgeven.

— Daaraan denk ik dan ook geen ogenblik, stelde Raffles hem gerust. Ik denk alleen maar over het beste middel, de schildwacht tot zwijgen te brengen, zonder dat het al te veel gerucht maakt en vooral zonder dat er geschoten behoeft te worden. Als hij de gang maar eens in haar volle lengte ten einde liep, dan was er al veel gewonnen.

— Zouden wij de gang niet van een andere zijde kunnen binnengaan?

— Het zou te proberen zijn, maar dan zouden wij die gevaarlijke tocht over het voordek opnieuw moeten maken en het lot kan ons wel wat minder gunstig gezind zijn dan zoeven. Maar stil, daar hoor ik de voetstappen van de schildwacht naderen.

Inderdaad, de afgemeten stappen van de Japanner kwamen naderbij. Zien konden de beide mannen hem echter niet, daar zij zich weer in de hoofdgang hadden teruggetrokken.

Steeds naderbij kwamen de voetstappen, toen kwam er een ogenblik van rust, alsof de schildwacht zich omdraaide en toen begonnen de stappen zich weer te verwijderen.

Raffles wierp snel een blik om de hoek van de gang. De schildwacht bevond zich op een afstand van nauwelijks vijf meter. Niemand kon zeggen, of hij zijn wandeling nogmaals zover zou uitstrekken.

Raffles aarzelde dus niet. Hij stootte Brand aan en gleed toen als een slang, onhoorbaar op zijn biezen sandalen, de dwarsgang binnen. Hij naderde de schildwacht tot op bijna een halve meter. Toen schraapte hij zijn keel, de Japanner keek onwillekeurig even om, meer verbaasd dan verschrikt.

Hij liet een gedempte keelklank horen bij het zien van de gewaande dwangarbeider en vóór hij goed en wel wist wat hij van die verschijning moest denken, trof de vuist van Raffles hem met verblazende kracht tegen het midden van de kin. De man tuimelde achterover en zijn geweer ontgleed hem, maar vóór het kon vallen, had Raffles het wapen gegrepen.

Brand, die hem gevolgd was, sprong als een tijger op de schildwacht toe en had hem in een oogwenk zijn eigen zakdoek in de mond geduwd. Hij wendte hem om, bond hem de polsen op de rug samen en snoerde zijn benen aan de enkels en boven de knieën zó stevig vast, dat de schildwacht geen vin kon verroeren.

Zodra dit gedaan was, liep Raffles haastig de gang ten einde. Hij kwam voorbij een paar stalen deuren met een vierkant luikje bovenin, afgesloten door kruisgewijs geplaatste tralies, maar één blik door deze luikjes schonk hem de overtuiging, dat deze cachotten onbezet waren.

Toen hij echter een blik wierp door op één na het laatste cachot ter linker-

zijde, meende hij enige beweging te bespeuren in de duisternis. Hij fluisterde zacht de naam van Henderson en dadelijk verscheen het brede, glimlachende gelaat van de reus voor het kleine luikje.

— Goeden avond, Mylord, zei hij, even kalm alsof hij zich te Londen had bevonden en zijn meester begroette. Ik wist wel dat gij zoudt komen en ik ben blij, want het is hier niet heel fris in deze nauwe hokken.

— Stil, James, spreek niet te luid, waarschuwde Raffles hem. Wij zijn nog lang niet waar wij wezen moeten. Deze deur is van staal in als de bewaker niet de sleutel bij zich draagt, iets waaraan ik sterk twijfel, dan weet ik nog niet goed, hoe ik deze deur moet openen. Wacht een ogenblikje en beweeg je niet.

Raffles onderzocht vlug het slot, voor zover dat mogelijk was bij het flauwe licht in de gang, die alleen tamelijk helder verlicht werd in de buurt van de elektrische gloeilamp en keerde toen terug naar de nog steeds bewusteloze schildwacht.

Hij onderzocht haastig al diens zakken, maar wat hij vreesde bleek waar te zijn: de man had en gouden sigarettenkoker, een beurs van fijn leder, een fraaie Marokkijnen portefeuille, een sigarettenpijpje en nog enkele andere kleinigheden in zijn zakken, maar de vurig begeerde sleutel was er niet bij.

— Geen sleutel, Edward? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Neen, en wij moeten die sleutel hebben, tot iedere prijs. Er valt niet aan te denken, het slot op een andere wijze te openen dan met de sleutel die er op past. Ik heb trouwens volstrekt niets bij mij, dat op een looper gelijk.

— Maar, mijn hemel, waar moeten wij die sleutel dan vinden? vroeg Brand verschrikt.

— Die moet in de hut van de kapitein zijn. Ga mee. Het kost wat het kost, wij moeten die sleutel hebben.

De beide mannen maakten hun revolvers los, namen die ter hand en slopen zo snel zij konden de gang weer uit, na de bewusteloze schildwacht in een der cellen te hebben gesleept, waarvan de deur op een kier stond.

Zij beklommen als katten de trap, bereikten het dek weer en daar gekomen maakte Raffles het eind ketting, dat hij nog steeds bij zich droeg, met een dun koordje vast aan zijn enkel en die van Charles Brand.

Beiden trokken hun hoed zo diep mogelijk in de ogen en liepen toen langs de geschutstorens, juist met elkaar in de pas, zodat de ketting het minst mogelijke geraas maakte, naar 't middelste gedeelte van het schip, waar zich de ruime hut van de kapitein moest bevinden.

En het moest wel zo zijn als Raffles vermoed had; er hadden zich zeker niet veel meer dan honderd man aan boord bevonden en dezen waren zo goed als allen op het ogenblik aan land.

Alleen het machinekamer personeel en de stokers bevonden zich waarschijnlijk aan boord, maar van hen zouden de beide stoutmoedige mannen geen hinder ondervinden, want zij waren door minstens vier of vijf stalen dekken en door een afstand van bijna vijftig voet van hen gescheiden.

Raffles kende de inrichting van oorlogsschepen op een prik en het duurde dan ook niet lang of hij had midscheeps de kajuit gevonden, die aan de kapitein toebehoorde.

Want toen hij een blik door het ronde kajuitvenster wierp, aangebracht in de zijwand van de dekhut, zag hij, dat deze ruim en comfortabel was ingericht.

Zijn hart bonsde tegen zijn ribben van vreugde, toen hij, glinsterend in het licht van de elektrische lamp die brandde, een groot aantal sleutels zag, bevestigd op een groot zwart sleutelbord en opgehangen aan haken, elk van een cijfer voorzien. Het nummer van het cachot was acht en hij greep dadelijk, zodra hij het vertrek was binnengetreden, de sleutel, die aan het haakje van dat nummer hing. Reeds bukte hij zich, om nu snel de ketting

van zijn voet weer los te maken, daar hij niet behoefde te vrezen voor een ontmoeting, toen er op het commandodek schreden weerklonken in de richting van de deur.

De twee mannen hadden nog maar juist de tijd, snel achter het gordijn te gaan staan, hetwelk was opgehangen in de deuropening welke de eigenlijke hut scheidde van het kleine slaapvertrek.

Het was hier stikdonker en zij zouden zeker niet gezien worden. Toen Raffles de hand tastend uitstak, ontmoette deze de schakelaar van het licht, hetwelk hij als het nodig mocht zijn kon ontsteken. Reeds werd de deur van de hut geopend en er trad iemand binnen.

Door een kier in het gordijn kon Raffles zien, dat het een officier van hoge rang was, waarschijnlijk de commandant in persoon. Deze sloot de deur en nam plaats voor een massief bureau, waarvan hij de klep opende.

Wat later vernam Raffles een geluid, dat hem zeer bekend en ook liefelijk in de oren klonk; het was gerinkel van goud. Daar de kapitein half met de rug naar hem toegewend zat, durfde Raffles het gortijn wel een weinig terzijde slaan en hij zag nu dat de Japanner bezig was met het tellen van een grote hoeveelheid goudgeld en bij een beweging die hij maakte, ontdekte Raffles ook nog enige pakjes bankbiljetten.

Hij stootte Brand bij wijze van waarschuwing in de zijde, sloeg met een enkele handbeweging het gordijn weg en trad met de revolver in de vuist, het vertrek binnen, terwijl Brand hem wel moest volgen, daar de ketting hem nog aan zijn metgezel verbond.

De kapitein had snel het hoofd omgewend en kreeg een valse kleur, toen hij daar de beide zwiigende gedaanten achter zich zag staan en de lopen van de revolvers gewaar werd. Maar zijn gezicht veranderde toen Raffles in het beste Engels zei:

— Maak u niet nodeloos ongerust, kapitein. Uw leven loopt voorlopig geen gevaar, wanneer gij mijn bevelen strikt opvolgt. Ik hoop dat gij Engels verstaat?

— Yes, Sir, antwoordde de kapitein op schorre toon.

— Dat treft prachtig, hernam Raffles glimlachend. Laten wij dus kort. Ik zie daar, dat gij bezig waart geld te tellen, maar dat is volstrekt niet nodig, ik neem het zo ook wel. Gij schrikt? Gij vraagt u af wie wij wel kunnen zijn? Neem voorlopig maar aan, dat wij gewone dieven zijn! Gaat u daar in die hoek zitten en waag het niet, ook maar één vinger te verroeren, want het zou u berouwen.

De kapitein stond aarzelend op en wierp een snelle blik naar de ketting, die de beide indringers aan elkaar verbond. Maar Raffles had de blik gevolgd en met een enkele ruk trok hij het dunne touwtje stuk en was vrij.

— Gij ziet dat het slechts gezichtsbedrog was, kapitein, zei hij glimlachend. Een kleine rode striem, dat is alles wat er van mijn gevangenschap overblijft.

De kapitein was in de aangewezen hoek gaan zitten, maar hij zag er uit als een man, die zich niet voor geslagen hield en zijn zwarte ogen vlogen snel door het vertrek.

— Ik vertrouw die sinjeur niet, mompeld Raffles op zachte toon. Knevel hem maar spoedig en bind hem, Charles, terwijl ik hem in bedwang houd met mijn revolver.

De jonge man trad op de kapitein toe, maar deze boog zich bliksemsnel een weinig terzijde, om Charles tussen zichzelf en Raffles te brengen, zodat deze niet zou kunnen schieten en greep met

een kracht, die men niet in het kleine lichaam vermoed zou hebben, Brand om het middel, zodat deze niet van zijn revolver gebruik kon maken.

Maar vóór de kapitein nog een kreet had kunnen slaken, had Brand hem uit alle macht de linkerhand op de mond gedrukt en trachtte hem van zich af te duwen. De Japanner probeerde in de hand te bijten, die hem het schreeuwen wilde beletten, maar Brand hield stevig vast en toen was het pleit spoedig be-slechts. Raffles trad op de kapitein toe, drukte hem de loop van zijn revolver tussen de ribben en zei op gedempte, maar bevelende toon:

— Nu geen beweging meer of ik schiet.

De armen van de kapitein vielen slap langs hem neer en hij liet zich weer op de stoel neervallen. In een oogwenk was hij gekneveld en geboeid. De beide mannen droegen hem snel naar zijn slaapvertrek, wierpen hem op het ijzeren ledikant en bonden hem daarop vast.

Weer in de hut teruggekeerd, streek Raffles met 'n enkele armbeweging het goud en de bankbiljetten in een linnen zak, die op een tafeltje lag en verliet haastig het vertrek en Brand, die zich reeds van te voren van het stuk ketting had bevrijd, volgde hem.

Zij bereikten de ijzeren trap weer, daalden die af, liepen door de gang en een ogenblik later draaide de sleutel in het slot van cachot Nr 8 om en Raffles en Brand moesten de pijniging doorstaan van de dankbare handdruk van de bevrijde reus.

Hoofdstuk VII

DE « DUIVEL DER LUCHT »

Het was thans zaak, veilig weer van boord te komen, zonder dat het al te spoedig gemerkt werd. Het zou echter niet te doen zijn, dezelfde weg weer terug te gaan, want de zwaargebouwde Henderson zou onmogelijk door het kluisgat naar buiten kunnen kruipen.

De drie mannen bestegen opnieuw de ijzeren trap, bereikten het voordek en slopen naar de verschansing, waar zij keurig opgeschoten, een rol dik staal-draad vonden. Het was bestemd om de zware spieren buitenscheeps te houden, die ten doel hebben, het bemannen van een groot aantal sloepen tegelijk mogelijk te maken en ook wel het ontschepen van manschappen mogelijk te maken bij hoge zeeën. Snel werd de staalros met het ene einde vastgemaakt aan het voetstuk van een snelvuurkanon en daarna over boord gevierd.

Eén voor één klommen de mannen over de reling en lieten zich aan de stalen tros zakken, die tot in het water bleek af te hangen. Zij bleven zo dicht mogelijk bijeen, teneinde elkaar in de duisternis niet kwijt te raken.

Raffles had de zware zak met geld op zijn rug vastgebonden, maar hij zwom er niet slechter door.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen de landtong bereikt en voorlopig waren zij dus in veiligheid.

— Een enkel woord, James, begon Raffles, toen hij het overtollige water van zich had afgeschud. Hebben ze je aan boord van het oorlogschip met de dood bedreigd?

— Ik geloof het haast wel, Mylord. Tenminste, een van die vele heren vertelde mij, dat ik de volgende dag zou

worden gefusilleerd, als ik niet gezegd had, aan wie de vliegmachine toebehoorde en als gij beiden dan nog niet in gevangenschap zoudt zijn.

— Ja, dat komt wel enigszins met een doodsbedreiging overeen, James, zei Charles Brand glimlachend. Het moge je een troost zijn, dat Mylord en ik er dan ook aan hadden moeten geloven.

— Hoe staat het met de vliegmachine Mylord? vroeg Henderson met een angstige klank in zijn stem.

— Ik kan het je helaas niet zeggen, James. Ik weet alleen dat wij het toestel hebben moeten achterlaten onder de bewaking van vier Japanners.

— Als zij er maar niet mee hebben geknoeid, zei de reus hoofdschuddend.

— Daarvoor behoede ons de Hemel, James, sprak Raffles op ernstige toon. Want in dat geval zal het voor ons zeer moeilijk worden het eiland te verlaten. Wij gaan er nu aanstonds heen; wij hebben geen ogenblik te verliezen, want wanneer je ontsnapping ontdekt wordt, zal de bewaking van de vliegmachine natuurlijk onmiddellijk verscherpt worden. Hier, neem mijn mes, dan heb je een wapen.

Het was een bezwaarlijke tocht en Raffles en Brand stootten telkens hun voeten aan wortels en puntige stelen. Aan het einde van de landtong gekomen, begonnen zij de heuvel te beklimmen, zochten het voetpad naar het uitgestorven vissersgehucht op, volgden dit, liepen om de bamboehutten heen en zetten hun weg zo snel zij konden voort. Het was moeilijk, bij de heersende duisternis hun weg te vinden.

Raffles en Brand echter hadden dezelfde weg reeds afgelegd en gelukkig verdwaalden zij niet. Maar toen zij aan de voet waren gekomen van de hoogvlakte, waar zij de vliegmaschine hadden achter gelaten, dreunde er eensklaps een kanonschot. Klaarblijkelijk was de kapitein of de schildwacht er in geslaagd zich van zijn boeien te ontdoen, zodat de ontsnapping van de gevangen reus nu bekend was.

— Wij zullen ons moeten haasten, vrienden, want ik moet wel vrezen, dat enigen van de Japanners op het eiland de betekenis van dat schot zullen begrijpen en naar de hoogvlakte zullen snellen, teneinde zich te overtuigen, dat daar alles in orde is.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of in zijn onmiddellijke nabijheid werd een schot gelost.

— Alle duivels, het wordt menens riep hij uit. Zoek dekking mannen.

Een tweede schot en een lichte kreet van Charles Brand, die snel zijn hand naar de hals bracht, bewees maar al te zeer dat de toestand van de drie mannen uiterst gevaarlijk was.

— Ben je geraakt, Charles? vroeg Raffles ongerust.

— Een schampschot aan de hals, het heeft niets te betekenen. Let er niet op.

Een derde schot kraakte, de kogel zoemde voorbij, maar Raffles had de schutter gezien. Bliksemsnel hief hij zijn revolver op en vuurde. Een doffe kreet en de val van een lichaam bewezen, dat het schot raak was...

Een ogenblik later sprongen er twee mannen te voorschijn uit een klein bosje, op nauwelijks dertig meter van de drie vluchtelingen verwijderd, beiden gewapend met hun geweren. Zij wierpen zich plat voorover in het hoge gras en de geweelopen gingen de hoogte in. Maar Raffles en Brand vuurden tegelijkertijd en de geweelopen daalden; de kogels hadden doel getroffen.

Toen bleef het stil.

Zo voorzichtig mogelijk slopen de drie mannen naar de plek, waar zij de knielende gedaanten hadden gezien,

maar zij hielden hun revolvers schietvaardig, uit vrees voor een valstrik.

Maar de Japanners waren wel degelijk geraakt. Een hunner had een kogel in het hoofd gekregen en zieltoogde. De tweede had het dodelijk schot midden in het hart ontvangen. De derde ten slotte was in de dij geraakt en bloedde zwaar.

Raffles en Brand vonden hem aan de voet van een boom en nog trachtte de verraderlijke Japanner, ofschoon zwaar gewond, de trekker van zijn geweer, dat hij opnieuw had kunnen laden, over te halen om Raffles neer te schieten.

Deze sloeg het wapen snel terzijde en zei hoofdschuddend:

— Het is wel zoals ik dacht: wij schijnen vogelvrij te zijn verklaard en worden beschouwd als schadelijk wild. Nu, het is onmenselijk, deze man hier te laten doodbloeden.

Hij ontdeed de half bewusteloze Japanner van zijn uniformjas, scheurde het hemd van fijn linnen aan stukken en verbond hiermede de gewonde dij. nadat ook de witlinnen pantalon snel door Brand was uitgetrokken. De Japanner keek met halfgeloken ogen grijnslachend toe en begreep blijkbaar niets van deze zonderlinge handelwijze tegenover een vijand.

Raffles keek een ogenblik op de gewonde neer, die nu de ogen had gesloten en zacht kreunde en toen scheen hem iets in te vallen.

— Trek snel die uniform aan, Charles en neem het geweer van die man. Ik zal hetzelfde doen met een van de anderen; het is misschien het enige middel om onze vliegmaschine te kunnen naderen; de witte pantalone en de geweren zullen ons beschermen.

— En Henderson?

— Hij moet zo dicht mogelijk achter ons blijven en toesnellen op het eerste signaal.

— Denk je, dat het ons zal lukken?

— Het moet lukken! riep Raffles op woeste toon. Denk je dat ik voornemens ben, mij hier op dit vervloekte eiland door die gele duivels te laten slachten? Vooruit dus!

Brand treuzelde niet langer.

Hij trok de uniformjas niet zonder moeite over het linnen buis aan en toen de witte pantalon. Hij zette zich de met gouddraad versierde uniformpet op, greep het geweer en zag er nu uit als een Japans militair.

Raffles had intussen met de hulp der gedode Japanners van zijn uniform ontdaan en die snel aangetrokken. Ook hij kon zich in deze kleren nauwelijks bewegen, maar er was geen keus.

— Vooruit! beval hij op korte toon.

En de tocht ging verder. Henderson volgde Raffles en Brand op een afstand van vijf passen.

Eindelijk bereikten zij de top van de hoogvlakte en liepen door het kleine bos aan het einde daarvan. Toen zij de zoom bereikt hadden, wierpen zij zich plat voorover, om de omgeving op te nemen. Daar stond de «Duiwel der Lucht» nog altijd op dezelfde plek en slechts vier mannen omringden haar.

De bewakers waren met geweren en bajonetten gewapend, maar als Raffles en Brand hen slechts dicht genoeg konden naderen, dan zouden zij hun wel de gelegenheid benemen, daarvan gebruik te maken.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde hem toe:

— Niet schieten, tenzij in de uiterste noodzakelijkheid! Als ik het sein laat horen, gebruik dan de kolf van je geweer.

De twee mannen richtten zich op. Zij hadden de bajonet in de schede op hun linkerheup en het geweer hadden zij in de rechterhand genomen. Zo schreden zij, de pet diep in de ogen gedrukt, op de vliegmaschine toe.

Henderson kroop op zijn buik achter hen aan, op een afstand van tien passen.

De Japanners bij de vliegmaschine zagen hen spoedig genoeg op de open vlakte, maar het was duidelijk, dat zij door hun uiterlijk bedrogen werden.

Twee hunner traden de naderende gedaanten enige passen tegemoet, waarschijnlijk om inlichtingen te vragen. Maar op een afstand van vijf meter ble-

ven zij plotseling staan. Hun scherp oog had blijkbaar de blote voeten van de zogenaamde Japanners ontdekt.

En ook de gelaatstreken moesten thans, ondanks de duisternis, reeds te onderscheiden zijn en in ieder geval de buitengewone lengte van een der naderenden. Een der Japanners liet een korte waarschuwingskreet horen.

Maar die kreet werd dadelijk overstemd door de luide roep van de torenvalk, door Raffles uitgestoten.

Een der Japanners, die hen tegemoet waren getreden, had vliegensvlug zijn geweer aan de schouder gebracht en schreeuwde in zijn landstaal:

— Halt! Geef het wachtwoord.

— Het wachtwoord? Hier is het! antwoordde Raffles en hij wierp zijn geweer met zoveel kracht naar de Japanner, dat de kolf hem in het midden van de borst trof en hij als een riet dubbel knakte.

Brand had zijn eigen geweer bij de loop gegrepen en was op de tweede Japanner toegestormd. Vóór deze zijn geweer had kunnen aanleggen, had Brand hem met de kolf tegen het hoofd getroffen en met een doffe kreet zonk de Japanner ter aarde.

De beide andere bewakers, volkomen verrast door deze onverwachte strijd, hadden eveneens hun geweren gegrepen, maar zij zouden geen gelegenheid krijgen, er gebruik van te maken. Want op het horen van de waarschuwingskreet was Henderson opgesprongen en als een tijger wierp hij zich nu op de twee toestormende Japanners. Hij liep een bajonetsteek op, die hem in de onderarm trof bij het afweren van het wapen, maar toen was het ook met de Japanners gedaan.

De reus greep hen ieder met een vuist in de volle borst, tilde hen als kinderen van de grond, schudde hen heen en weer tot de beenderen in hun lichaam ratelden en wierp hen toen met zoveel kracht ter aarde, dat zij half versuft bleven liggen.

De drie mannen ijlden zo snel zij konden naar het toestel en klauterden aan boord.

Het elektrische licht bleek nog uitstekend in orde te zijn en bij het schijnsel daarvan kon Raffles duidelijk zien dat de Japanners getracht hadden met behulp van hun bajonetten en zakmessen, waarvan hij een paar afgebroken lemmetten terugvond, de aluminium kast te openen, waarin het geheime mechaniek verborgen was. Zij waren daar echter niet in geslaagd en alle hefboomen werkten nog uitstekend.

Raffles nam achter de stuurknuppel plaats, terwijl Brand en Henderson het oog gevestigd bleven houden op de hoogvlakte. Juist op het ogenblik dat Raffles de kleine koperen hefboom overhaalde, die het mechaniek in beweging bracht, waardoor de schroef begon te draaien, klonk er aan het uiteinde van de hoogvlakte een woest geschreeuw en een grote groep Japanners kwam aanstormen.

Maar reeds begon de schroef te

draaien. Eerst langzaam, daarna hoe langer hoe sneller klieften de bladen met oorverdovend geweld de lucht. De «Duiwel der Lucht» stooft, met hevige schokken, over de ongelijke bodem voort. Toen verlieten de wielen de grond en dadelijk schoot de reuzenvogel schuin en met grote snelheid in de nachthemel omhoog.

Van het geschreeuw der Japanners was reeds niet meer te horen. Maar wel kraakten er een paar schoten, welke zij de vluchtende vliegmachine in het wilde nazonden.

— Men kan zeggen, Mylord, schreeuwde Henderson opgewonden, dat dit een avontuur is, dat eindigde zoals het begon, wij werden met schoten ontvangen en wij worden met schoten uitgeleid.

— Een klein onderscheid is er toch wel, James, merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Want wij kwamen op dit ongestuvrijde eiland zonder een cent en wij verlaten het met een zak Japans goud en bankpapier.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Wapens en Goud

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2029. — «Goudnaar»	2107. — De Negende Steen
2030. — De Smokkelkoningin	2108. — Onraad in Hollywood
2031. — De Misdaad in de trein	2109. — Ossenkop; gang 5
2032. — De Revue-Girl	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2033. — Professor Shirley	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2034. — De Kit van Wong Li	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2035. — De Gewaande Radjah	2113. — Irma Sandrina
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2114. — In de val gelokt
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2116. — De Giftgas-centrale
2039. — Vijftig tegen één	2117. — Een mislukte ontvoering
2040. — Ilona, de avonturierster	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2041. — De Kelder des Doods	2119. — Helicopter-bandiet
2042. — De onverwachte terugkeer	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2047. — Gevaarlijk spel	2123. — In het Hol van de Leeuw
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2124. — Een Patient verdween
2049. — De Bende van Myra Bonati	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2050. — Merry-Kid de verklikker	2126. — De pseudo uitvinder
2051. — Het Verlaten Slot	2127. — De Zwarte Kaper
2052. — De Riolen van Parijs	2128. — Moderne Schatgravers
2053. — Rovers en Verraders	2129. — Liefde en Kunst
2054. — Een documentenjacht	2130. — De Moord in Kew Gardens
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2131. — De Tijdbom
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2058. — De Kool des Doods	2134. — Drie Hotelratten
2059. — Jacht op Fortuin	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2060. — De Gouden Wisselbeker	2136. — De Bloedraad
2061. — Een Fatale Vrouw	2137. — Een merkwaardig Duel
2062. — Een moderne Blauwbaard	2138. — Giftgasbandieten
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2.139. — Een wanhopige ontsnapping
2064. — Een Spaans Drama	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2065. — Een merkwaardige diefstal	2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2066. — Spoken op Marshy Manor	2.142. — Het einde van een schurk
2067. — Chantage en Hypnose	2143. — In het barre Noorden
2068. — De Lokstem van het Goud	2144. — Misdadige Onschuld
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2145. — De Duivel in de Vrouw
2070. — Het Revolutie Complot	2146. — Het Spook van Sèvres
2071. — Het Verlaten Huis	2147. — De Dubbelganger
2072. — Het Spel met de Dood	2148. — Onraad op Drummond Hall
2073. — Het Verstoorde Feest	2149. — Amor en Juwelen
2074. — Russisch Goud	2150. — Het geheim van de Grot
2075. — Een Moderne Robinson	2151. — Bernadette's Geheim
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2152. — Diamanten en Liefde
2077. — Het Vioolwonder	2153. — Goud onder de Golven
2078. — De Raadselachtige Moord	2154. — Het Geheim van de Grafkelder
2079. — Een Avontuur in China	2155. — De Vrouw in het rood
2080. — De Verborgene Schat	2156. — Het debuut van Conny Campbel
2082. — De Bende van de Gouden Ster	2157. — Een voordelig zaakje
2083. — Sensatie in de Opera	2158. — Een duivels complot
2084. — De Folterkelder	2159. — De verliefde Juwelier
2085. — De Bedrieger bedrogen	2160. — Het Raadsel van King Charles Street
2086. — De Geheimen van Parijs	2161. — Een Corsicaans Avonturier
2087. — Speelzucht en Misdaad	2162. — Het Schatkamereiland
2088. — De Diamanten Spin	2163. — Rumoer in Cromwellstreet
2089. — Een duivelse Uitvinding	2164. — In het hol van de leeuw
2090. — Parijse Autobandieten	2165. — Waar het avontuur lokt
2091. — Het Trio Desmond	2166. — De ontvoerde bruidegom
2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd	2167. — De onbekende erflater
2093. — Als het Goud lokt	2168. — De Vishnoc-Tempel
2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten	2169. — Onder de Tempelruïne
2095. — Wie was de Derde Man?	2170. — De Wraak van de Radjah
2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim	2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar.
2097. — De Ontvoerde Diplomaat	2172. — Duistere Daden
2098. — Rumoer om de Derby	2173. — De geheimzinnige Bedelaar.
2099. — Gevaren van de Wereldstad	2174. — Bruidstranen en Diamanten.
2100. — Moderne Piraten	2175. — De noodlottige gelijkenis
2101. — Het Filmkasteel	2176. — Vals beschuldigd
2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt	2177. — Geel tegen Blank
2103. — Een Onderaards Drama	
2104. — De Verzonken Metropolitan	
2105. — De Vreemde Chauffeur	
2106. — De Moord in het Cabaret	

IN VOORBEREIDING :

- 2178 — Wapens en Goud